

သျှင်မ

တကြီးသျှင်

သူ့နေ့ခြည်ကြောင့် နွေးပါသည်..

THA KHEN

အခန်း(၁)

"နင်သေချာ ပြန်စဉ်းစားနော် စံမြန်း... ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် ထွက်သွားပြီးရင်တော့ ဘယ်တော့မှ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ပြန်မလာရဘူး၊ လာလို့ လည်း မရဘူး..."

အဝတ်နှစ်စုံ သုံးစုံခန့်ပါသော ကျောပိုးအိတ်လေးကို စံမြန်းရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်ပေးပြီး ရာသီဇွေက မိန်းမကြီးစတိုင်ဖြင့် ဟန်ပါပါ လက်ပိုက်ရင်း ပြော၏။ အမှတ်တမဲ့မို့ စံမြန်း အဝတ်ထုပ်ကို လိုက်ဖမ်းလိုက်မိလျှင် လက်ထဲက မွေးပွဲခွေးရုပ်လေး အောက်ပြုတ်ကျသွားသည် ။ ခွေးရုပ်လေး ကျသွားခြင်းကိုရော အဝတ်ထုပ်ပစ်ပေးတာကိုပါ ဒေါသဖြစ်သွားသော စံမြန်းချက်နှာလေး မျက်ခုံးလေး တွန့်ကုတ်လျက် စူပွပွဖြစ်သွားသည် ။ အဝတ်ထုပ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီး ခွေးရုပ်လေးကို ငဲ့ကောက်လိုက်ရင်း... ၊

"နင်ပြောတော့ ငါ့အမေ အဲဒီမှာ ရှိတာ သေချာတယ်ဆို..."

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမထက် အသက်ခြောက်နှစ် ပိုကြီးသည့် အစကမကြီးလို့ ခေါ်သော ရာသီဇွေ ကို နင်နဲ့ ငါနဲ့ မေးပစ်လိုက်၏။ ထိုအသုံးအနှုန်းအတွက် ရာသီဇွေ ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူမစကား မှားသွားတာကို ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားရင်း... ၊ "သေချာတယ်လေ... သေချာပေမဲ့ နင့်အမေက ပြောလို့ ရမလား၊ နင်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတု

န်းကတောင် ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့သေးတာ အခုလည်း သူ့နောက်ယောက်ျားနဲ့ လင်ပါသားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ နင့်ကို ပြန်လွှတ်နေရင်...."

"လင်ပါသား ဆိုသည့် အရွယ်နှင့် မမျှသော ရင့်သီးသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် စံမြန်း ရာသီကို ရွံရှာသလို ကြည့်မိသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ "ပတ္တမြားရိပ်" စံအိမ်ကြီး၏ အကြီးဆုံးမြေး ဆိုပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ချင်ယောင် ဆောင်ထားသမျှ ဇာတိရုပ်တွေ ပေါ် လာပြီထင်၏။ စံမြန်းကို ကျတော့ မအေတူသမီးမို့ မိုက်ရိုင်းသတဲ့ ...။ သူ့ကျတော့ရော... ၊

"စိတ်ချ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ ပြန်မလာဘူး"

ဒေါသနှင့်ပြန်ပြောရင်း စံမြန်းစကားတွေက ကလေးနဲ့ မတူအောင် ပြတ်သားနေသည် ။ ဒါမှ မဟုတ် ကလေးမို့လို့ ပဲ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်နေတာလား... ၊

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စံမြန်း အကြောက်အလန့် နည်းလွန်းတာကိုတော့ ရာသီ အံ့ဩမိသည် ။ အသက်ချင်း တူသော်လည်း အိမ်ပေါက်ဝကနေ သူမတို့ ကို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟနေအောင် ကြည့်နေသည့် သူမညီမ ဆောင်းလေပြေနှင့်တော့ ကွာ၏။ ဆောင်းကတော့ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ရန်ကုန်ဆို

သော ခရီးဝေးကြီးကို အတိအကျသွားဖို့ လုပ်နေပြီဖြစ်သော သွားလည်း သွားတော့မည့် စံမြန်းကို မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိပါသည် ။ ဝမ်းနည်းသလို မသွားစေချင်သလိုလိုနှင့် စံမြန်းအစား လက်ဖျားခြေဖျားလေးတွေ အေးလာသည် အထိ ကြောက်နေမိ၏။ သူမပဲ ကြောက်တတ်လွန်းတာလား ဆယ်နှစ်အရွယ် တခြားကလေးတွေ ဒီလိုပဲ အိမ်ကနေ မကြောက်မရွံ့ ထွက်သွားရဲကြသလား...။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသည့်

အလုပ်ကို အရွယ်ရောက်ပြီးသားလူကြီးတွေပဲ လုပ်ကြတာ မဟုတ်လား..

.. |

တကယ်တမ်း စံမြန်းအိမ်ပေါ်က ဆင်းဖြစ်အောင် တွန်းပို့နေသူက မကြီးပင် ဖြစ်၏။ မကြီး စံမြန်းကိုပေးသည့် စံမြန်းမေမေရဲ့ လိပ်စာဆို တာကလည်း တကယ် ဟုတ် မဟုတ် မသေချာပါ... |

"စံမြန်း"

ကျောပိုးအိတ်လေး ကောက်ကိုင်လာသော စံမြန်းဆီသို့ ဆောင်းအလိုလို ရောက်သွားသည် ။

"နင် တကယ်သွားတော့မှာ လားဟင်..."

"သွားမှာ ..."

စံမြန်းက တိကျပြတ်သားစွာ မျက်နှာထားတင်းတင်း အသံမာမာဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။ ရာသီ ထိုမျက်နှာပေးကိုပင် ကြည့်မရစွာ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်သည် ။ စံမြန်းကို သူမ အလွန်အမင်း မုန်းတီးရတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အဲဒီမျက်နှာပေး အဲဒီ အပြောအဆိုတွေလည်း ပါသည် ။

"နင့်မေမေနဲ့ မတွေ့ရင်ရော..."

ဆောင်းက ရာသီလို စံမြန်းပုံစံကို အမြင်မကတ်နိုင်ဘဲ စိုးရိမ်သလို မေးလိုက်၏။ ဆောင်းမေးတာကို စံမြန်း ပြန်မဖြေလိုက်ရပါ။ ရာသီက ဆောင်းပခုံးလေးကို ဆွဲလှည့်ပစ်ရင်း.. |

"နင်ဘာတွေမေးနေတာလဲ... သွား အိမ်ထဲသွားနေစမ်း၊ သူ့ဘာသာ သူ့အမေနဲ့ တွေ့တွေ့၊ မတွေ့တွေ့ နင်နဲ့ ဆိုင်လို့ လား...သူ့ကို နင်က အိမ်မှာ ပဲ ဆက်နေစေချင်နေတာလား..."

ရာသီဇွေ ဒေါသက ထိန်းမရအောင်ထွက်သွား၏။ တကယ်ဆို စံမြန်း အိမ်မှာ မရှိတော့အောင် လုပ်နေမိသည့် အဓိက အကြောင်းအရင်းက ဆောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ရွယ်တည်း တစ်တန်းတည်း တစ်ခန်းတည်းမို့ ဆောင်းနဲ့ စံမြန်းက ပြိုင်ဘက်တွေလို ဖြစ်နေ၏။ ပြိုင်ဘက်ဆိုပေမဲ့ ဆောင်းကပဲ လိုက်ပြိုင်နေပြီး အမြဲတမ်း စံမြန်းကို မနိုင်သည့်ဘက်က ပါ။ ပထမဒုတိယဆိုသည့် ကွာခြားချက်လေးဖြင့် ဆောင်းပဲ အမြဲ နောက်ကျခဲ့သည်။ အဲဒီလို နောက်ကျ ကျန်ခဲ့တိုင်းလည်း မေမေက ဆောင်းကို အပြင်းအထန် အပြစ်ပေးတတ်၏။

မေမေ့ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး ဆောင်းဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား အချိန်တန်ရင် ဒုံရင်းက ဒုံရင်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုစံမြန်းက မသနားသည့်အပြင် လှောင်ပြောင်ရယ် မောနေကျပါ။ ကြားထဲကမခံချင်ဒေါသဖြစ်ရတာက ရာသီပဲ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဆောင်းက အသားဖြူပေမဲ့ ပျော့ဖပ်ဖပ်လေးဖြစ်ပြီး အရပ်လည်း ပုသည်။ စံမြန်းကျတော့ ဖြူသည့်အသားက ပန်းရောင် သန်းနေတတ်ကာ မျက်လုံးတွေက နက်မှောင်နေ၏။ သို့သော်အမြဲတမ်း စူပုပ်နေတတ်သည့် မျက်နှာက ကောက်ချိတ်ချိတ်နှင့်၊ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည် တိုင်းကလည်း အဲဒီ ကောက်ချိတ်ချိတ် စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာကို မြင်သည် နှင့် တအံ့တဩချီးမွမ်းကြသည်။ ။

"ဟယ်... ဒီကလေးလေးက ဘယ်သူကလေးလဲ၊ သီတာ့သမီးပဲလား... သူလေးက တစ်မျိုးလေးနော်..." ဆိုတာမျိုး ၊

"သမီးက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ... အေးလေ ပတ္တမြားမောင်နဲ့ နှင်းမာယာတို့ ရဲ့ သမီးပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့..."ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရေရွတ်တတ်ကြသလို ၊

"သမီးဆံပင် အကောက်လေးတွေက အရှည်ထားပါလား... အရမ်း လှသွားမှာ ..."ဟု ချစ်စနိုး ဝေဖန်ကြတာက ရှိသေးသည်။ ။

ခေါင်းပေါ်မှာ မြွေတွေ အလိပ်လိုက် တင်ခွေနေကြသလို တိုတိုပွပွဆံ ပင်တွေကို ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ လှတယ်ထင်နေကြလည်း တော့ မသိပါ။ ထိုကဲ့သို့ စံမြန်းကိုမြင်ပြီး ချီးမွမ်းကြတိုင်း သူတို့ ညီအစ်မက ဧည့်ခန်းမှ မျက်လုံးအကြောင်သား ထိုင်နေကြရ၏။ စံမြန်းကိုဆို "ပတ္တမြား ရိပ်စံအိမ်က လူတွေအားလုံး အိမ်ဖော်ကအစ မျက်နှာသာ မပေးဘဲ နှိမ်ထားကြသည်။ မေမေကိုယ်တိုင်က ဤသို့ ဆက်ဆံခိုင်းတာပါ။ သို့ပေမဲ့ အဲ့လိုနေရာတွေမှာ သူမတို့ ညီအစ်မ မသိမသာနှင့် သိမ်ငယ် ကျန်ခဲ့တာ ကိုယ့်ဘာသာ သိသည်။ မသိမသာပေမဲ့ ခံစားရတာ မသက်သာပေ။

အဲဒီအဖြစ်တွေကို ဆောင်းမသိတော့တာလား၊ အမှတ်မရှိတာလား မသိ။ စံမြန်းအတွက် စိုးရိမ်ပေးနေသေးသည်။ ။ ကိုယ့်မှာ တော့ ခုလို အခြေအနေထိဖြစ်လာဖို့ အချိန် အတော်ကြာအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ညီအစ်မတွေလို စိတ်ပူပေးနေသေး၏။ စံမြန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိနိုင်အောင် ဒေါသကြီး စိတ်ပုပ်နေသော ရာသီလက်ထဲသို့ ခုနက လွယ်မလိုလို ကောက်ယူလိုက်သော ကျောပိုးအိတ်လေးကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ရာသီက မဖမ်းဘဲ နေလျှင် လွယ်အိတ်က လူကိုပစ်မှန်ပြီး လူပါ အနည်းငယ် ယိုင်သွား၏။

"သိပ်လည်း ဒေါသတွေကြီးမနေပါနဲ့ မမကြီးရဲ့ ၊ နင်စိုးရိမ်သလို ငါဒီမှာ ဆက်နေဖို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေးမှာ မဟုတ်ဘူး "

စံမြန်းက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အကင်းပါးလွန်း၏။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ဖတ်တတ်လွန်းလို့ ပင် ဒီအိမ်က လူတွေတစ်ယောက်မှ မကောင်းတာကို စောစောစီးစီးကတည်းက သိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"နင်က ငါ့တစ်ယောက်တည်းကို မုန်းရတာပါ... ငါက ဟောဒီအိမ်က ရှိသမျှလူ အကုန်လုံးကို မုန်းတာ၊ ငါ့ရဲ့ မေမေ ဘယ်လို လူဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ ပဲငါနေတော့မယ်..."

"အိတ်မယူသွားဘူးလား စံမြန်း...."

"မယူဘူး..."

"ငါစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ထည့်ပေးထားတာ..."

"သိတယ်... အဲဒါကြောင့် မယူတာ..."

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ... ၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘဲ ခရီးသွားမလို့ လား...။ လမ်းမှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲ ဒင်းမသိလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ နေပါစေပေါ့...

ရာသီ စံမြန်းရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး ဆောင်းကိုပါ ဆွဲခေါ် သွား၏။ စံမြန်း ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် ပန်းချီပန်းပုများ ကျွန်းပရိ ဘောဂများ ရွှေတိုင်လုံးကြီးများ ဖြင့် နန်းတော်တမျှ လှပ ခမ်းနားသော ပတ္တမြားရိပ် စံအိမ်ကြီးအပြင်သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ပြတ်ပြတ် သားသား အိမ်ကြီးအပြင်ထိ ထွက် လာပြီးမှ ဆင်ဝင်အောက်ကို ကျော် လွန်၍ ပန်းပင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော် လျှောက်လာစဉ် နောက်သို့ ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည် ။

"ပတ္တမြားရိပ် စံအိမ်"

ရွှေရောင် ဖောင်းကြွ စာလုံးများ သည် စံမြန်း လူမှန်းသိတတ်စက မြင်ကွင်းများ အတိုင်း သစ်လွင်လှပနေဆဲ ဖြစ်၏။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မော့ရင်း ဘာကို ဝမ်းနည်းမိမှန်းမသိ။ သေချာတာ ကတော့ ဤအိမ်ဤ နေရာကို လွမ်းဆွတ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သွားရတော့မယ်ဆိုမှ တွေ ဝေသွားတာလည်း မဟုတ်...။

ဘွားဘွား... ၊ ဘွားဘွားကို သတိရသွားလို့ ဖြစ်သည် ။ ဘွားဆုံးတော့ စံမြန်းခုနစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ ဘွားနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး စံမြန်း မှတ်မိသမျှက စံမြန်းကိုတွေ့တိုင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားတတ်သည့် ဘွားရဲ့ မျက်နှာကိုပါ။ ဘွားရှိသည့်နေရာကို စံမြန်း သွားဆော့မိတိုင်း ထွက်သွားဖို့ ပြောရင်ပြော မဟုတ်ရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို လာခေါ်ဖို့ ပြောတတ်၏။ အဲဒီလိုလာခေါ်ခိုင်းတိုင်း အရင်ဆုံးအပြေးအလွှားရောက်လာတတ်တာက အန်တီမြနန္ဒာနှင့် မြသီတာတို့ ပါပဲ...။

"နန္ဒာတို့ မသိလိုက်လို့ ပါ မေမေရယ်... စံလေးက ခုနက အမြွှာနှစ်ကောင်နဲ့ အတူ ဆော့နေတာ၊ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေတာလဲမသိဘူး"

အမြွှာနှစ်ကောင်ဆိုတာ တင်ကိုနိုင်၊ တင်မောင်နိုင်လို့ ခေါ်သည့် အန်တီမြနန္ဒာရဲ့ သားအမြွှာတွေပါ။ သူတို့ က စံမြန်းကိုဆို စစရာ၊ နောက်စရာ အရုပ်တစ်ခုလိုပဲ မြင်ကြသည် ။ မညှာမတာ အနိုင်ကျင့်တာမျိုးလည်း ရှိသည် ။ စံမြန်းသူတို့ ကို မုန်းလွန်းလို့ ဘယ်တော့မှ အတူမဆော့ပေ။ အန်တီမြနန္ဒာက ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောတတ်သည့်အပြင် သရုပ်ဆောင်လည်း ကောင်း၏။

"လာ...သမီးလာ၊ ဒေါ်ထားရေ ... ဒေါ်ထား စံလေးကိုလာခေါ်ပါ" ဟုလည်း ဘွားရှေ့မှာ စံမြန်းကို တယုတယ ချော့မော့ ခေါ်ပြတတ်သေး၏။ အန်တီမြသီတာကျတော့ အန်တီနန္ဒာလို ပျာယာခတ်မနေဘဲ တည်ငြိမ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်အကန်တွေချည်း ပြောတတ်တာတော့ မဟုတ်ပေ..

"မေမေရယ်...စိတ်ကိုလျှော့မှ ပေါ့၊ နှစ်တွေလည်း မနည်းတော့ဘူးလေ...စံလေးက မာယာ မွေးထားတာ မှန်ပေမဲ့ သီတာတို့ မောင်အငယ်

ဆုံးရဲ့ သမီးလေ၊ မေမေဒေါသတွေ လျှော့ပါတော့နော်..."

" မဟုတ်ဘူး ... သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ငါ့သားလေးကို သတိရတယ်၊ သား ငယ် အရွယ်မတိုင်ခင် စောစာစီးစီး သေရတာ ဒင်းလေးအမေကြောင့် ကြည့်ပါဦး ငါ့မြေးတဲ့ ... ဘယ်မှာ လဲ ငါ့သားမျက်နှာ၊ သူ့အမေရုပ်မှ မ အေရုပ်ချွတ်စွပ်..."

"ဒါပေမဲ့ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိတာပဲ မေမေရယ် ထားပါတော့ သမီးတို့ ပဲ စံလေးကို နောက်မေမေနဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့ ပြောပါမယ်၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနော်..."

ထို့သို့ ဘွားကို နူးနူးညံ့ညံ့လေး ပြောပြီး နှစ်သိမ့်သည် ။ စံမြန်းကိုကျ တော့ တယုတယ ချောခေါ်သည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး စံမြန်းကိုပဲ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်သလို စံမြန်းအတွက် တကယ်ပဲ စိတ်ပူနေကြသလို သူတော်ကောင်း ရုပ်ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ကျူးသည် ။ ဘွားကွယ်ရာ ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီပုံစံတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်လျက် မင်းသမီးရုပ်များ ကျွတ်ကုန်တော့သည် ။

"စံမြန်း... လာစမ်း ဒီကို..."

ပခုံးကနေ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲပြီး ကျွန်းဆက်တီဆိုဖာပေါ် ထိုင်စေသ ည် ။ ပခုံးအောင့်သွားလို့ အကြမ်းပတမ်း ဆက်ဆံခံရလို့ ဘာတွေ ဆက်ပြောလာကြတော့မလဲ သိနေလို့ စသဖြင့် အကြောင်းပြချက် ပေါင်း စုံနှင့် စံမြန်းမျက်နှာက မျက်လွှာချလိုက်ပေမဲ့ မျက်နှာကစူပုပ် နေပြီး သား... ။

"ကြည့်စမ်း....ရုပ်ကို ကြည့်စမ်း နန္ဒာ နင့်ကိုသူပြန်များ လုပ်ချင်နေ လားမသိဘူး"

"အမလေး... မမမသိလို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့ကို တစ်ခုခုမပြောလိုက်မဆို၊ လိုက်နဲ့ အဲဒီရုပ် တန်းဖြစ်သွားတာ... ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျောနဲ့ ဘယ်သူမှ ကြောက်တဲ့ ပုံမရှိဘူး၊ တကယ့် မအေတူသမီး..."

"မအေတူသမီး"ဆိုသည့် စကားက စံမြန်းမွေးကတည်းက စံမြန်းနဲ့ အတူ တံဆိပ်ကပ်လျက်သား ပါလာခဲ့တာပါ။ သူတို့ မကြိုက်တာ တစ်ခုခုလုပ်တိုင်း အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိတိုင်း ဤသို့ ပြောတတ်သည်။ ။ အချိန်တွေကြာလာတာနဲ့ အမျှ အထပ်ထပ်အခါခါ ကြားရဖန်များ လာတော့ စံမြန်း မေမေ့ကို အပြင်းအထန် စိတ်ဝင်စားလာ၏။ အရမ်းလည်း တွေ့ချင်လာပါသည်။ ။

မေမေက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ... ။

မေမေ့ဆီမှာ "သူတို့ ပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး" အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံး ပြောင်းပြန်လှန် သွားစေမည့် ဖြေရှင်းချက်မျိုး ကြားချင်မိ၏။ "ဒီလို ဒီလို အကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်မ အထင်လွဲခံခဲ့ရတာလို့ စံမြန်းလက်ကိုဆွဲပြီး သူတို့ အားလုံးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရန်တွေ့ခိုင်းပစ်ချင်သည်။ ။ အနည်းဆုံး မေမေကိုယ်တိုင် မဟုတ်ရင်တောင် သူတို့ ကို အခိုင်အမာ ပြန်ပြောခွင့် ရှိသေးရင်တောင်မှ မေမေ့အကြောင်းသိတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး "သမီးမေမေက ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး" မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်မိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ စံမြန်းကြားပြီးရင်း ကြားနေရ သည် က...။

"နင့်ကိုမှာ ထားတာ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲ စံမြန်း...ဟင်၊ မေမေနဲ့ ဝေးဝေးနေ... မေမေ့ရှေ့ကို မသွားနဲ့ လို့ ၊ နင့်ကိုတွေ့တိုင်း အကျင့်မကောင်းတဲ့ နင့်အမေကို သတိရပြီး ငါ့ မေမေ ဒေါသဖြစ်ရ စိတ်တိုရနဲ့ အသက်တိုမှာ ... နင်က နင့်အမေလိုပဲ မေမေ့ကို သေစေချင်လို့ အနုနည်းနဲ့

သတ်နေတာလား၊ ဟုတ်လား...ပြောစမ်း"

"စံမြန်း ဘွားဘွားကို မသေစေချင်ပါဘူး.... ဘွားဘွားရှေ့ကို စံမြန်း သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘွားဘွား ဘာသာလာတာ..."

"တိတ်စမ်း... ငါ့ကို အဲဒီလေသံနဲ့ ပြန်မအော်နဲ့ ၊ ငါလုပ်လိုက်ရ သေ ရတော့မယ်... " ၊

ဒေါ်မြသီတာက လက်ဝါးကြီး ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသည် နှင့် တင်ကိုနိုင်နဲ့ တင်မောင်နိုင်တို့ ဝမ်းသာအားရ ထရယ်ကြု၏။ ဟေးခနဲ ထရယ်ပြီးမှ မရိုက်ဖြစ်တော့ "ဟင်" ခနဲ အသံတွေထွက်လာသည် ။ ဒါ ကိုဘယ်သူကမှ လှည့်မပြောကြသည့်အပြင် ရာသီက "ရိုက်လိုက်ပြီးရော ဆိုသည့်မျက်နှာဖြင့် စံမြန်းကို မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်သည် ။ ဆောင်းက တော့ ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ကုပ်နေ၏။ သူလည်း စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပျော်နေ မှာ ပါ။ အဲ့လိုအဖြစ်တွေကတစ်ခါနှစ်ခါမကပါဘဲ စံမြန်းအတွက် "မလုပ် ပါနဲ့ " "မဆူပါနဲ့ "လို့ ဝင်တားပေးမယ့် လူမရှိသလို သနားမယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပေ...

စံမြန်းရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဘွားဘွားမြင်ရင်ရော ဘယ်လိုနေမလဲ... ၊

စံမြန်းကိုမြင်တိုင်း မျက်ရည်လည်ပြီး ငိုငင်သွားတတ်သည့် ဘွားဘွား ကရော စံမြန်းကို တကယ် မုန်းနေတာလား..။ ပတ္တမြားရိပ်စံအိမ်မှာ စံမြ န်း ဘွားဘွားတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်သည် ။ သူများ တွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရု မစိုက်ပေမဲ့ ဘွားဘွားမုန်းနေတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းမိသည် ။ ဘွားဘွား အမုန်းကိုမခံချင်ပါ။ တကယ်တမ်း ဘွားဘွားက စံမြန်းကို မမုန်းဘူးလို့ သိလိုက်ရသည့် အချိန်ကျတော့ အရမ်းကို နောက်ကျသွားပါပြီ။ အဲဒီနေ့ က ဘွားဘွား လောကကြီးက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့မယ့်နေ့၊

"အဘွားကြီးတော့ လျှောတော့မယ်.... အသက်ငင်နေပြီ..."

"ဟုတ်လား... ထင်တော့ထင်သားပဲ..."

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည့် အန်တီမြသီတာက သတင်းကောင်း တစ်ခု အူယားဖားယား ပြောသလိုပြောပြီး အန်တီနန္ဒာ ယောက်ျားက အခန့်သားထောက်ခံ၏။ အန်တီနန္ဒာ မျက်နှာမှာ လည်း ဝမ်းနည်းမှု တစ်စုံ တစ်ရာ မရှိပေ။ သူတို့ ကို စံမြန်းအဝေးကြီးက လှမ်းကြည့်နေပေမဲ့ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြမှန်း သိနေသည် ။ "အသက်ငင်နေပြီဆိုတာ သေတော့မှာ ကို ပြောတာပဲ။ သေခြင်းတရားကို မကြံဖူးပေမဲ့ ဖေဖေလို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ် သွားတော့မှာ ကိုတော့ သိနေ၏။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူတို့ စကားပြောနေကြတုန်း စံမြန်းအိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာခဲ့၏။ ဘွားရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေနိုင်တာကို သိသည် မို့ အခန်းတံခါးကို ရဲရဲပင် ဖွင့်ဝင်ပစ်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

"မြေး"

မောပန်းနေသည့် အသံ တိုးတိုးမျှဉ်းမျှဉ်းလေး... ၊

တံခါးပြန်ပိတ်နေသည့် စံမြန်းကိုယ်လေး ချာခနဲ လှည့်လာမိသည် ။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဆိုတော့ စံမြန်းကိုခေါ်တာပေါ့...။ စံမြန်း ဘွားခုတင်ဘေးက ခုံပေါ်သို့ ရွေ့ ခနဲ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး စံမြန်းဆီ လှမ်းထားသည့် ဘွားလက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည် ။

"မြေးက မြေးက ဘွားကိုစိတ်နာနေလို့ ခေါ်လို့ မရဘူးဆို..."

"ရှင်..."

စံမြန်း မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားသည် ။ ဘွားကို စံမြန်းအမြဲတမ်း တွေ့ချင် စကားပြောချင်ခဲ့တာပါ။ စံမြန်း အံ့ဩသွားတာမြင်တော့ ဘွား

ကချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည် ထင်သည် ။ ယဲ့ယဲ့လေးပြီး၏။

"မြေးကို ဘွားစောင့်နေတာ ကြာလိုက်တာကွယ်..."

စံမြန်း ငိုချင်သွားသည် ။ သူတို့ တွေ့စံမြန်းကို ဘာမှ လာမပြောကြပါလား။ ဘွားသေခါနီးပြီမို့ ဂရုမစိုက်တော့တာပေါ့... ၊

"မြေး"

"ရှင် ဘွားဘွား"

မျက်ရည်တွေ ကျမလာပေမဲ့ စံမြန်း ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး ခံစားနေရသည် မို့ အသံလေး အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသည် ။ ဘွားက စံမြန်းလက်လေး တစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း... ၊

"ဘွားလေ... သားငယ်ကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ မြေးရဲ့ ဖေဖေလေ.... သူ ဘွားကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ကွယ်၊ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်နေပြီး ဘွားကို စကားလုံးဝ ပြန်မပြောဘူး... အဲဒါ ဘွားသိတယ်၊ သားက မြေးလေးကို ဘွားဂရုမစိုက်လို့ သူ အဲဒါကြောင့် ဘွားကိုစိတ်ဆိုးနေတာ၊ သူနဲ့ တွေ့ရင် ဘွား... သူ့ကိုကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမယ်..."

သူနဲ့ တွေ့ရင်ဆိုတာ သေပြီးတဲ့ အခါတွေမှာ ကို ပြောတာလား ၊ စံမြန်းကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ခင် မျက်ရည်နှစ်စက် ကြွေကျလာ၏။

"မြေး... မြေးကရာ ဘွားကို ခွင့်လွှတ်ရဲ့ လား၊ ဘွားဘွား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘွားဘွား မှားပါတယ်ကွယ်..."

စံမြန်း ဘွားကို ခေါင်းညိတ်ပြမိရဲ့ လား.... မညိတ်မိဘူးလား မသိတော့ပါ။ ပခုံးလေးတွေ လှုပ်ခါသွားသည် အထိ အင့်ခနဲ ရှိုက်မိ၏။ ဘွားက စံမြန်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်နှင့် သူမခေါင်းရင်း ခေါင်းအုံးဘေးက ခွေးရုပ်လေးကိုယူပြီး စံမြန်းကို လှမ်းပေးသည် ။

"အဲဒီအရပ်လေးကလေး မြေးရဲ့ ဖေဖေ မြေးလေးအတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ အရုပ်တွေထဲက တစ်ရုပ်လေ၊ မြေးလေး ဗိုက်ထဲမှာ ပဲရှိသေးတာ... ကျန်တဲ့ အရုပ်တွေကို ဟိုကလေးတွေ ယူဆော့ပစ်လိုက်ကြတာ၊ ဒါလေးကို မြေးအတွက် ဘွားသိမ်းထားတာ..."

ဘွားက စကားတစ်လုံးချင်းကို အသံ တိုးတိုးမျှဉ်းမျှဉ်းလေးနဲ့ ခက်ခဲစွာ ပြောပြီးအဆုံးမှာ မျက်လုံး စုံမှိတ်၍ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေသည်။

"ဘွားဘွား... စံမြန်း ဆရာဝန် သွားခေါ်ပေးမယ်လေ၊ ဖုန်းနံပါတ် စံမြန်းသိတယ်..."

စံမြန်းနားစိတ်ထဲမှာ ဘေးမှ ဆရာဝန်ရှိရင်တော့ ဘွားသက်သာသွားမှာ လို့ ထင်မိ၏။ ဘွားက ခေါင်းခါပြုရင်း မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာသည်။

"ဘွား... ဘွားက သွားရတော့မှာ ..."

"မသွားပါနဲ့ ဘွားရယ်..."

ကလေးအသိပေမဲ့ သွားရတော့မယ်ဆိုတာ သေရတော့မှာ ကို ပြောမှန်းသိနေသည်။ ကယောင်ကတမ်း ခေါင်းခါရင်း ပြန်ပြောမိပြီး စံမြန်းချက်ရည်တွေ ထိန်းမရအောင် ကျလာ၏။ ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အရုပ်ကိုလည်း ဖက်ထားရင်း မျက်ရည် သုတ်နေပေမဲ့ သုတ်လို့ မနိုင်...။

"မြေး မြေးလေး ဘွားတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်..."

စံမြန်းငိုနေလို့ ဘွားစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှန်း သိပေမဲ့ မျက်ရည်မကျအောင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရပါ...။

"မြေး"

"ရှင်"

"မြေးမေမေကို တွေ့အောင်ရှာနော်..."

"ရှင်..."

စံမြန်း မျက်ရည် တိခနဲရပ်၏။ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကြောင့် ထပ်လည်း မမေးဖြစ်ပေ။ ဘွားက သူပြောချင်တဲ့ စကားကို အကုန်ပြောနိုင်ဖို့ ပင် မနည်းကြိုးစား နေရရှာကာ... ၊

"သူတို့ သူတို့ နဲ့ မနေနဲ့ ...မ မကောင်းဘူး..."

ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အဖြေကို ဘွားမဆုံးခင်လေးမှာ ပဲ စံမြန်းရသွားခဲ့သည် ။ ဘွားက မေမေ့ကို မမုန်းဘူး။ စံမြန်းမွေးတဲ့ နေ့မှာ တိုက်ဆိုင်စွာ ဖေဖေသေဆုံးခဲ့တာကိုပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဘွားက မေမေ့ကို ရှာခိုင်းခဲ့တာ မေမေက သူတို့ ပြောသလို မိန်းမမျိုး မဟုတ်လို့ ပေါ့.... ၊

ဘာတွေပဲ တားဆီးနေပါစေ စံမြန်း မေမေ့ကို တွေ့အောင်ရှာမည်။ မေမေ့ဆီ အရောက်သွားမည်။ မေမေနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ စံမြန်းကို မဖြစ်မနေ ပစ်ထားခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်း တစ်ခုခု မေမေ ရှင်းပြလာလိမ့်မည်။ စံမြန်းက မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမှ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဆီပြန် လာပြီး မေမေ့အပေါ် ပြောခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ခိုင်းရမည်။

စိတ်ကူးနဲ့ ရူးရင်း စံမြန်း မေမေ့ဆီ အရောက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်သည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ခိုင်သထက် ခိုင်မာလာခဲ့၏။ နှစ်တွေကြာလာသည့်တိုင် ထိုရည်ရွယ်ချက် အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ကိုသာ ကြိုးစားလာခဲ့ရင်း... ၊

အခန်း(၂)

‘တီ’ခနဲ ကားဟွန်းသံကြောင့် စံမြန်း ‘ပတ္တမြားရိပ်စံ’အိမ်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ငေးကြည့် အတွေး လွန်နေရာမှ သတိဝင်လာ၏။

"စံမြန်းသွားတော့မယ် ဘွားဘွား... စံမြန်း ဒီကိုဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်လို့ ဘွားဘွားကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်....."

စံမြန်း ခွေးရုပ်လေးကို ကျစ်အောင်ဖက်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး ပြောမိ၏။ ‘ပတ္တမြားရိပ်စံ’အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်လာတော့ စံမြန်းရင်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည် ။ ကလေးပီပီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုက်ရှူးရဲဆန်နေပြီ မှန်းလည်း မသိပေ။ "ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျ ဆိုသလို အခြေအနေတွေ ဒီလိုဖြစ်လာသည့်အတွက် ရာသီကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည် ။ ဘွားဘွားဆုံးသွားသည့် နောက်ပိုင်း စံမြန်း မေမေ့ကို တွေ့အောင်ရှာဖွဲ့ မေမေရီတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင် သွားဖို့ သာစိတ်ထက်သန်နေခဲ့၏။ အဓိကက မေမေဘယ်မှာ နေလဲ သိဖို့ ပါပဲ။ သိလို့ ကတော့ စံမြန်း ဘာအတားအဆီးရှိရှိ မရောက်ရောက်အောင်ကို သွားမည်ဟု တွေးထားခဲ့သည် ။ စံမြန်း စိတ်အား ထက်သန်လွန်းလို့ ထင်ပါ၏။ တစ်နေ့ ဒေါ်မြနန္ဒာနှင့် မြသီတာတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မေမေ့အကြောင်း ပြောနေကြတာကို အမှတ်မထင်ကြားခဲ့ရသည် ။

"မမသိလား... ဟိုမိန်းမနှင်းမာယာလေ၊ သူ့ယောက်ျားက အမွေတွေ အားလုံး သူ့သားနာမည်နဲ့ လွှဲပေးလိုက်ပြီတဲ့ ... သူတို့ နေနေတဲ့ ရွှေ တောင်ကြားက အိမ်နဲ့ ခြံကိုပဲ သူ့ကို ပေးတယ်တဲ့ သိလား၊ အဲဒီ ယောက်ျားက သူ့ကိုခယနေလို့ နှင်းမာယာ ခေါင်းမော့ မာန်တက်နေတာ လေ...ခုတော့ ဟိုက သူ့ကိုအချို့သတ်ပြီး အချိန်တန်တော့ သားအတွက် ချည်း ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ နှင်းမာယာတစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ ခံ ရခက်ပြီး ဟက်ကော့ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲမသိဘူး..."

စံမြန်း နားထောင်ခွင့်ရခဲ့တာ ထိုမျှလောက်ပါပဲ။ အဲဒီ အမွေကိစ္စကြောင့် စံမြန်းကို မေမေတစ်ချိန်လုံး မေ့နေခဲ့တာလား ၊

ရက်စက်လိုက်တာလို့ တွေးမိပေမဲ့ စံမြန်းအထူးတလည် ဝမ်းနည်းမ နေတော့ပါ။ အရေးကြီးတာက စံမြန်း ဒီငရဲတွင်းကနေ လွတ်မြောက်ခွင့် ရပြီး မေမေစံမြန်းကို လက်ခံထားရင် တော်ပြီလို့ ပဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေ လိုက်၏။ မေမေရွှေတောင်ကြားမှာ နေတယ်ဆိုတာကိုပဲ စံမြန်း မှတ် ထားလိုက်သည် ။

ရာသီနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့ "မေမေရှိတဲ့ နေရာကိုသိရင် စံမြန်းဒီမှာ လုံးဝ မနေဘူး... မမကြီးကို မမြင်ချင်လို့ " ဟု ပြောမိ၏။

"နင်သေချာတယ်နော် စံမြန်း... နင့်ဘာသာ တကယ် ထွက်သွားမှာ နော်..."

"တကယ်သွားမှာ ... စံမြန်းကို မေမေလိပ်စာသာ ရအောင်လုပ်ပေး၊ အန်တီသိတာ သိတယ်..."

ရာသီက မေမေလိပ်စာကို ရအောင် ယူလာပေးခဲ့ပါသည် ။ ဒီနေ့အန် တီ နန္ဒာယောက်ျား ဦးသာအောင်ရဲ့ အမျိုးတစ်ယောက် ဘုရားကိုးဆူရှိ သည် မို့ အန်တီနန္ဒာတို့ တစ်မိသားစုလုံး နောက်နေ့ မနက်မှ ပြန်လာကြ

မှာ ဖြစ်၏။ အန်တီသီတာက ထုံးစံအတိုင်း ကုမ္ပဏီမှာ မို့ ညနေမှ ပြန်လာမည်။ ခြံစောင့်

သိမှာ စိုးလို့ ရာသီက ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးကိုလည်း အပြင်ခိုင်းထား၏။ ရာသီက သူ့စံမြန်းကို ထွက်သွားခိုင်းတာကို လူကြီးတွေသိမှာ ကြောက်နေသလောက် စံမြန်းကတော့ လူကြီးတွေသိသွားလည်း သူတို့ ဝမ်းသာကြမှာ ပဲလို့ တွေးမိသည် ။

တီ...တီ ...တီ

ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ကားဟွန်းသံ တတီတီကြောင့် စံမြန်းခြေလှမ်းတွေ သူ့အလိုလို မြန်သွား၏။ ခြံတံခါးကြီးဘေးက လူဝင်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ထွက်လိုက်တော့ အပြင်မှာ အဝတ်အစား သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ထားပြီး ခန့်ညားချောမောသည့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် ခြံတံခါးရဲ့ သံတိုင်တွေမှ တစ်ဆင့် ခြံထဲကို ချောင်းကြည့်နေသည် ။ သူ့နောက်မှာ လည်း ပြောင်လက်နေသည့် မာစီဒီးကားကြီး ရပ်ထား၏။ ထိုလူကြီးက စံမြန်းကိုမြင်တော့ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ကာ နှစ်လိုစွာပြုံးပြ၏။

စံမြန်း ပြန်ပြုံးမပြမိပါ။ ထိုဦးလေးကြီးရဲ့ အရပ်အမောင်းနှင့် သန့်ပြန့်ပုံက ဟိုအမြွှာနှစ်ယောက်ရဲ့ ဖေဖေဦးသာအောင်နဲ့ တူနေသည် ။ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသလို ခပ်စွေစွေတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ် လျှောက်သွားသည့် ကလေးမလေးကြောင့် မောင်မောင်ဦး ရယ်လက်စမျက်နှာကြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်တင် ရပ်သွား၏။

ဘယ်လိုကလေးလဲ...

"နေ...နေပါဦး သမီးရဲ့ ..."

ဘယ်လိုကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ္တမြားရိပ်စံအိမ်က ထွက်လာသည့် တစ်ဦးတည်းသော လူသားမို့ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီအိမ်က လူကြီးတွေ မရှိကြဘူးလား....."

"သိဘူးလေ..."

စံမြန်းနေရာမှာ တင် စုံရပ်ပြီး ပြန်ဖြေ၏။ ။

"ညည်းက ဒီအိမ်က မဟုတ်ဘူး ပေါ့..."

စံမြန်းအဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရသော ပတ္တမြားရိပ်စံ အိမ်ဆိုသည့် အိမ်နဖူးစည်းက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်ပေမဲ့...၊

"ဟုတ်ဘူး..."

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေ စုလုံးနေအောင် 'ဟုတ်ဘူး'လို့ တုံးတိတိဖြေပြီး ကလေးမလေးသူ့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မမေးရဲလောက်အောင် မျက်နှာလေးကိုလည်း စုပုပ်ထားသေး၏။ စံမြန်းလှည့်ထွက်လာစဉ် ရပ်ထားသည့်ကားမှ ကားမှန်ဖြည်းဖြည်း လျှောက် လာပြီး မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ။ စံမြန်းကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဒီအိမ်အကြောင်း မေးခွန်းတွေ ထပ်မေးလာမှာ စိုးသည် မို့ စံမြန်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်မိ၏။

"မောင်မောင်..."

"ဘယ်သူမှ ထွက်မလာဘူးလား..."

"မလာဘူးမမရဲ့ ခြံစောင့်တောင်မတွေ့ဘူး၊ ဟိုလူဝင်ပေါက် တံခါး

တော့ ဖွင့်ထားတယ်...."

မောင်မောင်ဦး မေးတာကိုပြန်ဖြေနေရင်း ကျောခိုင်းထွက်သွားပေမဲ့ လှမ်းမြင်နေရသေးသည့် ကလေးမလေးကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။ ခေါင်းပေါ်မှာ ခွေလိပ်နေသည့် ဆံပင် ကောက်ကောက်လေးတွေ မျက်လုံး တောက်တောက်လေးတွေနဲ့ စူပုပ်တင်းချိတ်နေသည့် ထိုကလေး မလေးရဲ့ မျက်နှာလေးက တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ တူနေသလိုလို တွေ့ဖူးသလိုလိုပါ။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဘယ်သူနဲ့ တူတာရယ်လို့ အဖြေမထွက်...

ကားခေါင်မိုးပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်ထားလျက် ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ခု စုကျုံ့နေလျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ဒေါသထွက်နေသည့်ကြားက ရက်ရက်စက်စက် လှနေသေးသည့် ဒေါ်နှင်းမာယာ...။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေ ရှိနေပေမဲ့ ရင့်ရော်မှုဆိုတာကို သူမဆီမှာ ရှာ လို့ မတွေ့ပေ။ ဒေါသဖြစ်နေသဖြင့် ပန်းရောင်ရင့်နေသည့် မျက်နှာလေးက အမြဲတမ်း မြင်နေကျပေမဲ့ ခုထိလည်း မျက်လုံးမလွှဲနိုင်အောင် လှနေပါ၏။ သူ့သတိလက်လွတ် ကြည့်နေမိတာကိုပင် သတိမထားနိုင်ဘဲ သူမက ပခုံးမှာ လှလှပပလေး ခွေလိပ်ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို စိတ်အိုက်သလို နောက်ကိုပို့ပစ်ရင်း တက်ခေါက်သည် ။

"ကားပေါ်တက်တော့ မောင်မောင်...မြသီတာဘယ်မှာ ရှိလဲ ငါသိတယ်။ သူ့ဆီသွားမယ်..."

အမိန့်တော်အတိုင်းပင် သူဒရိုင်ဘာခုံမှာ ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်၏။

"မြသီတာနဲ့ တွေ့ရင်ရော အဆင်ပြေပါ့မလားမမရယ်... ဒီမိန်းမတွေ ဒီလောက်တောင် ကောက်ကျစ်ပြီး ဉာဏ်များ တာ သမီးလေးကို အသာ

တကြည် ပြန်ပေးပါ့ မလား..."

ဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး မျက်ရည် တစမ်းစမ်းနဲ့ ငြိမ်သက်နေခဲ့သော မာ
ယာချိုက ဝင်ပြော၏။ သူမက နှင်းမာယာထက် သုံးနှစ်ငယ်သည့် ညီမပါ
...

"ဘာလို့ ပြန်မပေးရမှာ လဲ... ငါ့သမီးကို ဒီငရဲတွင်းက ငါမရရအောင်
ကို ခေါ်မှာ ၊ ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်မှ မလိုဘူး..."

အခုမှ မရရအောင် ခေါ်မတဲ့ လား၊ အမုန်းတွေ အာဃာတတွေကြော
င့် ကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးပေးပစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ...။ မနေ့
တစ်နေ့ကမှ ပြန်တွေ့ခွင့်ရသည့် အစ်မလုပ်သူ အပေါ်မှာ အဲဒီကိစ္စအတွ
က် သူမဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်သေးပါ။ ဟိုက ကလေးကို ရော့...
အင့် ဆိုပြီး ဖြစ်သလိုလာ ပေးခဲ့တာက ရှင်ပါလို့ ပြန်ပြောရင် မမဘယ်
လိုဆက်လုပ်မှာ လဲ...။ အခုမှ လာတောင်းမနေနဲ့ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်
ရော... ၊

"နင်ဘာတွေ တွေးနေလဲဆိုတာ ငါသိတယ်ချို့... ငါ့သမီးကို ငါပစ်
ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ငါ့ဘာသာ သိတယ် နင်ယုံယုံမယုံယုံ..."

နှင်းမာယာရဲ့ အသံတွေ အဖျားခတ် တုန်ယင်နေ၏။ မောင်မောင်ဦး
နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်မိတော့ မျက်ရည်ဝေနေသည့် မျ
က်လုံးလေးတွေကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည် ။

"စိတ်ချပါမမ... မမသမီးကို မမ ပြန်ရရစေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ဘာပဲ
လုပ်ပေးရပါစေ... ရအောင်ခေါ်ပေးမယ်..."

မမစိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ...၊

အခန်း(၃)

အဝေးပြေးကားဂိတ်နားမှာ စံမြန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် ရှိသည်။ စံမြန်းအဲဒီအိမ်ကို မြင်းလှည်းငှားပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားဖူး၏။ အဲဒီတုန်းက ငှားသည့် မြင်းလှည်းဆရာက မြင်းလှည်းဂိတ်မှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရှိနေသည်။

"သမီး ညည်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား..."

အရင်တစ်ခါတည်းက "နောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုမသွားရဘူးနော် သမီး"ဟု စံမြန်းကို ချောမော့ပြောထားခဲ့သည် မို့ ခုတစ်ခါ ထပ်တွေ့တော့ စိတ်မသက်သာသလို မေး၏။ စံမြန်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း... ၊

"အန်တီလေးတို့ က မန္တလေးသွားကြတယ်... မမကြီးကလည်း အိမ်မှာ ဆောင်းတစ်ယောက် တည်းမို့ စံမြန်းကို လိုက်ပို့လို့ မရလို့ ၊ မမကြီးက မှာ လိုက်တယ်... ဦးဦးမြင်းလှည်းနဲ့ ပဲ သွားရမယ်တဲ့ ၊ ဦးဦးကိုရအောင် ခေါ်သွားတဲ့ ..."

ပြင်ဦးလွင်မှာ ပတ္တမြားရိပ်စံအိမ်ကို မသိတဲ့ လူရှားပါသည်။ အန်တီမြနုနွာတို့ ညီအစ်မကိုလည်း တော်တော်များများ သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကလူတွေကို မြင်းလှည်းသမားဦးလေးကြီး သိတာမသိတာ မမေးဘဲ တစ်ဆက်တည်း ပြောပစ်လိုက်သည်။

"အေးပါ...ငါပဲ အလှည့်ကျော်ပြီး လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်..."

မြင်းလှည်းပေါ် တက်ခါနီးတော့ အရင်တစ်ခါလို စာအုပ်နှင့် လွယ်အိတ်မပါသည့် စံမြန်းကို ဦးလေးကြီးက သေချာကြည့်၏။

"စာကျက်မလို့ မဟုတ်ဘူး လား... ဘာစာအုပ်မှ လည်း မပါလား..."

"စာအုပ်တွေက စန္ဒီဆီမှာ ...ကျောင်းကအပြန် မနေ့ကတည်းက သူ့ကိုယူသွားခိုင်းထားတာ..."

စံမြန်း မှ င်ကောင်းကောင်း နှင့် လိမ်လိုက်ရသည် ။ ဦးလေးကြီးက အကြွင်းမဲ့ယုံသွား၏။ စန္ဒီတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ စံမြန်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အိမ်ထဲကိုပဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည် ။ စံမြန်း ကံကောင်းသွားသည် က စန္ဒီတို့ အိမ်နဲ့ ခြံတံခါးက အဆင်သင့်ဖွင့်ထား၏။

"စန္ဒီရေ"

မတိုးမကျယ်လေးခေါ်ပြီး စံမြန်းခြံထဲဝင်လိုက်ရသည် ။

"ဦးလေးကြီးတော့တာ..."

"အေး အေး... အပြန်ရော ညည်းဘယ်လိုပြန်မှာ လဲ..."

"ရှင်...ဟို စန္ဒီမေမေက ပြန်လိုက်ပို့မှာ ..."

ထိုအခါကျမှ မြင်းလှည်းသမားကြီး စံမြန်းကို စိတ်ချသွားပုံရ၏။ မြင်းလှည်း ပြန်ထွက်သွားသည် နှင့် စံမြန်းခြံထဲက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်ထွက်ရသည် ။ စံမြန်းကို စန္ဒီတို့ အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။ သူတို့ မြင်သွားရင် စံမြန်းကို အိမ်အထိ မရောက်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးကြမှာ သေချာသည် ။ စန္ဒီတို့ အိမ်က အဝေးပြေးကားဂိတ်နှင့် နီးတယ်ဆိုပေမဲ့ခြေထောက်နဲ့ သွားတဲ့ လူ အတွဲ

က်က တော်တော်လေးသွားရပါ၏။

လမ်းလျှောက်ရတာ ညောင်းပေမဲ့ စံမြန်းမှာ အချိန်တွေ ပိုနေသည် မို့ ကိစ္စမရှိ။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ စံမြန်းစီးရမည့်ကားကို တန်းတွေသည် ။ သိပ်မစောင့်လိုက်ဘဲ ကားပေါ်တက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ စံမြန်းရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်လာသည် ။

ပြင်ဦးလွင်ကလွဲလို့ မန္တလေးကိုပင် စံမြန်း တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပေ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ဘယ်လိုနေမလဲလို့ တွေးကြည့်မိတိုင်း မေမေရှိနေသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခု အဖြစ် အဲဒီကို ချက်ချင်း ရောက်သွားချင်စိတ်တွေ သာ တာရှုလာတတ်၏။ ခုလည်း စံမြန်းကြောက်နေမိတာ ရန်ကုန်ထိ သွားရမည့်ခရီးစဉ်ကို မဟုတ်သလို ဟိုရောက်ရင်ဘာတွေဖြစ်မလဲလို့ ကြိုတွေးပြီး စိုးရိမ်နေတာလည်း မဟုတ်ပေ။ အရွယ်မရောက်သေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလို့ မရဘူးဆိုပြီး တစ်ယောက် ယောက်က အိမ်ပြန်ပို့မှာ ကို ကြောက်နေမိသည် ။

စံမြန်းရဲ့ ခုံနံပါတ်က သုံးဖြစ်ပြီး ရှေ့ဆုံးခုံမှန်ရှိသည့်ဘက် ဖြစ်သည် ။ ကားပေါ်တက်တော့ ဟိုလူနားကပ် ဒီလူနားကပ်နှင့် ရောနှောပြီး တက်သွားသော်လည်း ကိုယ့်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်မိတော့ စံမြန်းဘေးမှာ ခုံက လူတော်တော်နှင့် ပေါ်မလာပေ။ စံမြန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အဖြစ်က ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေသည် ။ နောက်မှ ကားပေါ်လာသည့် လူတွေက လှည့်ကြည့်သွားကြပြီး ကားရဲ့ အရှေ့အနောက် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် အလုပ်ရှုပ်နေသော စပယ်ယာ ဦးလေးကြီးကပါ စံမြန်းကို သတိထားမိလာ၏။ စံမြန်းခု ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာသည် ။ ဘုရားစာ တွင် တွင် ဆိုပြီး "ဟိုငရဲတွင်းဆီ ပြန်မသွားပါရစေနဲ့ " ဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

"လူစုံရင် ကားထွက်မယ်ဟေ့..."

စံမြန်းရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ တစ်ယောက်ယောက် က " ညည်း တစ်ယောက်တည်း လား၊ ကလေးတွေခရီးသွားလို့ မရဘူး" ဘာညာနှင့်မေး လာပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်း တော့မှာ ကို တွေးမိပြီး မျက်လုံးစုံမှတ်ပြီး ခွေးရုပ်လေးကို ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားမိ၏။ သို့သော် စံမြန်းကံကောင်းသွားသည်။ ။

စပယ်ယာ ဦးလေးကြီးလူစစ်ဖို့ စံမြန်းရှေ့ရောက်လာစဉ်တွင် ...၊

"ခဏနော်...ခဏ လူကျန်သေးတယ်..."

အသားလတ်လတ် ဆံပင်တိုတိုနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လောက် ပဲရှိဦးမည့် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်။ အသံထက် လူက အရင် စံမြန်းဘေးမှာ အိခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ ။ စံမြန်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို ပြေးဖက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်၏။ သူကတော့ စံမြန်းကို လှည့်ကြည့်ဖို့ သတိမရဘဲ အမောဖြေလို့ မပြီးနိုင်သေးပေ။ ငြိမ်ခနဲ ကားထွက်သွားတော့ စံမြန်း သတိဝင်လာသည်။ ။ ဒီအစ်ကိုကြီးလည်း စံမြန်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာတာကို သိလို့ မဖြစ်ပေ။ တော်ကြာ သိသွားလို့ ကားရပ်ခိုင်းပြီး စံမြန်းကိုအိမ်ပြန်ခိုင်းနေမှ ဖြင့်...၊

စံမြန်းကိုယ်လေး ဒီဘက်စောင်းပြီး ခွေးရုပ်လေးကို ဖက်လျက်သားနှင့် မျက်လုံးတွေ မှိတ်နေလိုက်သည်။ ။

ရန်ကုန် မြန်မြန်ရောက်ပါတော့ ၊

အခန်း(၄)

"ဟိတ်ကောင်မလေး... ဟိတ်၊ ညည်းက ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ..."

တစ်လမ်းလုံး မျက်လုံးတစ်ချက်မှ မဖွင့်။ ကားရပ်လိုက်တာတောင် သိလိုက်ပုံမရ။ စပယ်ယာ၏ 'ပေါက်တော ပေါက်တော'လို့ အသံကျယ် ကျယ်ကြီးကို ကြားမှ သူ့ဘေးကကောင်မလေး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ ဒါကိုမြင်သည် နှင့် ဂျန်ရဲ အောက်ဆင်းဖို့ ထက် တစ်လမ်းလုံး မေး ချင်လာသည့် မေးခွန်းကို မေးလိုက်မိသည်။ ။

"မေမေနဲ့ "

"ဘယ်မှာ လဲ ညည်းမေမေ..."

လူတော်တော်များများ အောက်ကို ဆင်းနေကြပြီမို့ ကျန်နေသေးသည့် လူအနည်းအကျဉ်းကို ဂျန်ရဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ စံမြန်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် ခုံပေါ် ဒူးလေးထောက်၍ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

"အဲဒီမှာ ..."

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် နားထင်ကို လက်ထောက် မှိုန်းနေသည့် အန်တီကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။ ဝေဒနာခံစားနေရသည့်ပုံမို့ အောက်ဆင်းမှာ မဟုတ်ပေ။ အဲ့လိုမှ မဟုတ်ရင် အဲဒီအန်တီအောက်ဆင်းတဲ့ အခါ အလိမ်ပေါ်မှာ ကျိန်းသေသည်။ ။

"ဘာလို့ မေမေနဲ့ အတူတူမထိုင်တာလဲ... ဘာလဲ ခုံတွဲလျက်မရလို့ လား၊ ကိုကြီး ဖယ်ပေးရမလား..."

"ဟင့်အင်း... မေမေက မှန်ဘက်မှာ ထိုင်မှ ရမှာ ၊ ခေါင်းမူးတတ်လို့ . . .၊ စံမြန်းရော အဲ့လိုပဲ..."

စံမြန်း ဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် ဂျန်ရဲ ကလေးမလေးကို သေချာပြန်ကြည့်မိသည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အရှည်လေးနှင့် ရင်ဘက်မှာ အဖြူစင်းပါသော ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအနီရဲလေး ဝတ်ထားသည် ။ ခေါင်းပေါ်က အုပ်အုပ်ပွပွလေးဖြစ်နေသော နီကြင်ကြင် ဆံပင်အခွေ လေးတွေက သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသည် ။ အသားဖြူဖြူလေးနှင့် ကလေးမလေးက သွက်မယ့်ပုံလေးပေါ်ပြီး ချစ်ဖို့ လည်း ကောင်း၏။ စံမြန်း ဆိုသည့် အတိုင်း ပိုက်ဆံရှိသည့်မိသားစုက ကလေးလို ထည်ဝါနေသည် ။ သူမလေး၏ အမေဆိုသူကျတော့ အသားညိုသည့်အပြင် ပုံစံကညှိုးနွမ်းနေလျက် ဘယ်နေရာမှ တူတာမရှိပေ... ၊

အဖေတူတာဖြစ်မှာ ပေါ့.... ထားပါတော့...၊ ကိုယ့်ဘာသာ အကဲခတ် ကိုယ့်ဘာသာပဲ သံသယတွေ ဝင်နေပြီး ဂျန်ရဲခေါင်းကို ခါထုတ်လိုက်ရင်း... ၊

"အဲ့ဒါဆိုလည်း ပြီးရော....အဲဒါမေးမလို့ ကို တစ်လမ်းလုံး အိပ်နေလို က်တာအရမ်းပဲ..."

သူ့ဘာသာ ရေရွတ်သလိုပြောရင်း ဂျန်ရဲ ဆင်းသွားမှ စံမြန်း သက်ပြင်းချနိုင်သည် ။ သို့သော် ထမင်းစားနားသည့်နေရာ ရောက်သောအခါ စံမြန်းလိမ်ထားသမျှ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်ကုန်တော့၏။ ကိုယ် မဆင်းဖြစ် သေးခင်လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်တိုက် ဆင်းနေသည် မို့ ဂျန်ရဲ အားလုံးဆင်းပြီးတဲ့ အထိ ပြန်စောင့်နေရသည် ။ တစ်ရာခုနစ်

ဆယ့်ငါးမိုင် ရောက်မှ ထမင်းစားဖို့ ရပ်ပေးတော့ ညဆယ်နာရီ ကျော် နေပြီမို့ သူဗိုက်လည်း တော်တော်လေး ဆာနေပါပြီ... ၊

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့သို့ စံမြန်းရဲ့ အမေဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး ရောက်လာ ၏။ သူမဘာသာ လမ်းကို ထိန်းလျှောက်နေရင်း သူနှင့်စံမြန်းကို လှည့်ကြည့်သည် ။ သူ စံမြန်းဘက်ကို လှည့်ပြီး ကိုယ့်အမေကိုတွဲလေလို့ ပြောမလို့ နည်းနည်းပဲ လိုပါတော့၏။ အမျိုးသမီးက သူတို့ နှစ်ယောက် ကို သူစိမ်းဆန်စွာ ဝေ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲသွားပါသည် ။ သူစံမြန်းကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်မိ၏။ စံမြန်းက မျက်တောင်လေးတွေ မျက်ခွံမှာ ပြန်ကပ်နေသည် အထိ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"ညည်း ညည်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာတာလား..."

မထူးတော့ပြီမို့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာန်တင်းလိုက်သည့် မျက်နှာလေးက တည်တည်တင်းတင်းလေး ဖြစ် သွားသည် ။ ဂျန်ရဲ့ 'သေစမ်း'ဟု ရေရွတ်ရင်း ကိုယ့်နဖူးကို လက်ဝါးနဲ့ ရို က်လိုက်မိသည် ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကားပေါ်ကဆင်းတော့ သူမ လေးပါ ကပ်လျက်သားပါလာ၏။

"ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ... ငါ့ မှာ ငါ့ တစ်ယောက်စာ စားဖို့ ပဲပါတာ..."

"

စံမြန်း စံမြန်းမှာ ပါပါတယ်"လို့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိမလိုဖြစ်ပြီးမှ ပါးစ ပ်ကို အလျင်အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည် ။ ခွေးရုပ်လေးရဲ့ ဗိုက်က ဇစ်ထဲ မှာ စံမြန်း နှစ်နှစ်လောက် ကြိုစုထားသည့် ပိုက်ဆံ သုံးသောင်းရှိ၏။ သို့ ပေမဲ့ စံမြန်း ပိုက်ဆံတွေကိုမြင်ပြီး လူယူသွားမှာ စိုးရိမ်သွားသဖြင့် ပိုက် ဆံပါကြောင်း မပြောဖြစ်လိုက်ပေ။ သူကတော့ စံမြန်းလို လိမ်တာမဟု တ်ဘဲ တကယ် ပိုက်ဆံမရှိတာ ထင်သည် ။ နှစ်ယောက်စားဖို့ ပေါင်မုန့်နှ

င့် ရေသန့်တစ်ဘူး ဝယ်လာ၏။ အဲဒီတစ်နပ်စာအတွက် ပေါင်မုန့်က စံမြ
န်းလည်ချောင်းထဲကို ဖနှောင့်နဲ့ ပေါက်ဆင်းသွားခဲ့သည် ။

သို့သော် စံမြန်းကြောင့် ထမင်းငတ်ခဲ့ရသည့် အစ်ကိုကြီးကိုရော အဲဒီ
ပေါင်မုန့်ကိုပါ စံမြန်း ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပေ။

အခန်း(၅)

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း သစ်လွင်ပြီး ခမ်းနားထည်ဝါနေသော တိုက်ကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး စံမြန်း မျက်နှာလေးပြုံးသွားသည်။ ။

"ဒီအိမ်လား ကိုကြီး..."

"ဟုတ်တယ်...ဒီခြံပဲ..."

စံမြန်းမေးလိုက်တာက ကိုကြီးဂျန်ရဲကိုပါ။ ပြန်ဖြေတော့ ကားမောင်းလိုက်ပို့ပေးသည့် ဂျန်ရဲသူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ ကျော်ဆွေဆိုသည့် ကိုကြီးသူငယ်ချင်းက အသံမာမာနှင့် ဝင်ဖြေရင်း သူစိတ်မရှည်တာကို စံမြန်းကိုရော ဂျန်ရဲကိုပါ သိစေ၏။

"ခြံကတော့ လိပ်စာထဲကခြံပဲ... ညည်းမေမေရဲ့ လိပ်စာ သေချာပါတယ်နော်..."

"ဟုတ်...သေချာပါတယ်"

လမ်းမှာ ထမင်းစားပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်တော့ ဂျန်ရဲက ညည်းအိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်လားဟု မေးခဲ့သည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး... ဘွားဆုံးသွားလို့ မေမေနဲ့ သွားနေရမှာ လို့ ပဲဖြေခဲ့ပြီး နောက်ထပ်မေးသမျှ စံမြန်း ဘာမှ ရေရေရာရာ မဖြေခဲ့ပေ။ မသိသလို မပြောတတ်သလိုနှင့် ယောင်ဝါးဝါး လုပ်နေလိုက်သည်။ ။

"အစတည်းက ဘာလို့ အမေနဲ့ အတူမနေတာလဲ..."လို့ မေးတော့... ၊

"မေမေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ..."လို့ ဖြေလိုက်သည် ။ ။

"ညည်းလာမှာ လို့ မသိဘူးလား... သူ့ကိုယ်တိုင် လာမခေါ်ဘူးလား...
"လို့

မေးတော့ စံမြန်း မဖြေတော့ပါ။ ခေါင်းလေးပဲ ခါပြမိ၏။ သိတာမသိ
တာကို ဖြေတာလား လာခေါ် မခေါ်ကို ဖြေတာလား သူ့ဘာသာပဲ ဝေခွဲ
လိမ့်မည်။

အဲဒီနောက် ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းတော့မှ ... ၊

"ဟင်... ညည်းမှာ ဘာအထုပ်အပိုးမှ လည်း မပါပါလား..."

" မပါဘူး...ဘွားမှာ အကြွေးတွေ အများကြီးမို့ ကြွေးရှင်တွေ
သိမ်းသွားကြပြီ၊ ဘွားယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေက အရမ်းများ လို့ လေ...
အိမ်ကို သိမ်းရုံတင်မကဘူး၊ အိမ်ကပစ္စည်းတွေ အကုန် သိမ်းတာတောင်
မကြေဘူးတဲ့ ... စံမြန်းတောင် ဒီအရုပ်လေးကို မနည်းယူလာရတာ "

စိတ်ထဲရှိတာတွေ လျှောက်ပြောပစ်ရင်း စံမြန်းဘွားကိုလည်း စိတ်
ထဲက ကျိတ်တောင်းပန်မိသည် ။ စံမြန်းပြောသမျှ နားထောင်ပြီးတော့
"ပြဿနာပါလား ဆိုပြီး ဂျန်ရဲခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေတော့သည်
။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ကိုကြီးသူငယ်ချင်း ကိုကြီးကိုလာကြို၏။ စံမြန်းကို
လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကို ကျော်ဆွေ ဆိုသည့် လူကြီးကို ကိုကြီး တော်တော်လေး
တောင်းပန် လိုက်ရသည် ။ လိုက်ပို့ပေးတော့ တစ်လမ်းလုံး
မျက်နှာပုပ်ကြီးနှင့် ခုမှ ထပြောတာ ဖြစ်၏။ ကိုကြီးပုံစံကတော့ စံမြန်း
ကို စိတ်ချပုံမရပါ...၊

"အေး... သေချာရင်လည်း ပြီးရော၊ ငါဒီလောက်ပဲ ကူညီနိုင်တယ်..."

ညည်းအမေကို မတွေ့ရင်လည်း ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲ..."

"တွေ့မှာ ပါ...ဒါ စံမြန်းမေမေရဲ့ အိမ်...."

"ကဲ...ဂျန်ရဲရေ မင်းဆရာကြီးကို ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်စောင့်ခိုင်းမှာလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံး မသာပေါ်အောင် လုပ်နေတာလား...."

ကျော်ဆွေက ဂျန်ရဲကို စိတ်မရှည်သလို လှမ်းပြောရင်း စက်မသတ်ရသေးသည့် ကားကို လီဗာ အတင်းဖိနင်းပြီး အသံကျယ်ကျယ် အော်စေ၏။ ကားထွက်သွားတော့မည် အထင်နဲ့ စံမြန်းနောက်ကို အလန့်တကြား ဆုတ်လိုက်မိသည် ။ ထိုအခါကျမှ ဂျန်ရဲက ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး... ၊

"ညည်းခြံထဲ ဝင်သွားတဲ့ အထိ ငါကြည့်ချင်ပါသေးတယ်... ဒါပေမဲ့ ငါသွားတော့မယ်..."

စံမြန်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားမိ၏။ လက်ပြပြီး တာ့တာလုပ်ဖို့ လည်း မေ့နေခဲ့ပြီး ကားလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေမိသေးသည် ။ စံမြန်းရဲ့ တစ်ဘဝလုံး မေမေ့ကို မုန်းတဲ့ လူတွေရဲ့ ထပ်ဆင့် မုန်းခြင်းခံခဲ့ရသည် ။ ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့ လူတွေ မကြည်ဖြူတဲ့ လူတွေနဲ့ ပဲ နေခဲ့ရသည် မို့ ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားတဲ့ လူချစ်တဲ့ လူဆိုရင် စံမြန်း ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပေ... ၊

အခုလည်း ရင်ထဲ စွဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက်၏။ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်တွေ့မှာ ပါ...၊

အခန်း(၆)

"ပြန်တွေ့တာမတွေ့တာက နောက်ကိစ္စ အရှိန်ရဲ့ ပုန်းနေတဲ့ လူက မင်းတွေ့အောင်ပုန်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ကိုပြန်မတွေ့မချင်းသာ မင်း ဒီတိုင်းဆက်နေမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့ အချိန်မှာ မင်းလည်း သူဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း အပေအတေ တကယ်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်..."

"သူ"တွေချည်း ထပ်နေအောင် ပြောသွားပေမဲ့ 'သူတွေက ဘယ်သူ့ကို ပြောမှန်း သုံးယောက်လုံး သိပြီးသားဖြစ်သည် ။ "သူ"ဟု နာမ်စား သုံးသွားတိုင်း ဒေါ်နှင်းမာယာ၏ မျက်နှာက သူ့ကို ဟားတိုက် ရယ်မောနေသယောင် ထင်လာမိ၏။ တင်းခနဲ အံ့ကြိတ်လိုက်တော့ အရက်ရှိန်ကြောင့် နီတီတီဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ကားသွားသည် ။ ထိုအမူအရာက အရှိန်စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်နှင်းမာယာကို ကလဲ့စားချေချင်သည့် စိတ်တွေက အချိန်ပြည့် စိုးမိုးနေမှန်းသိသာစေ၏။

ဝေသော် သူပြောတာတွေကို အရှိန်နားမဝင်မှန်း သိပေမဲ့ အားမလျှော့ပါ။ ဦးထွန်းတင်ကတော့ သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ဆက်လက် ငြိမ်သက်နေပြန်သည် ။ လောကဓံဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းသလို ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၏။ ဒီနေ့မနက်ဖြစ်ဆိုသော အချိန်ကွာဟမှုလေးမှာ ပင် ဘုန်းရှိန်ဝါရဲ့ ဘဝ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှန်ပစ်လိုက်သလို ခြားနားသွားခဲ့သည် ။ မိန်းမဖျက်တော့ ပြည်ပျက်သတဲ့ ...၊

စီးပွားရေးလောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံမှာ သာမက နိုင်ငံခြားမှာ ပါ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတွေ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ ချဲ့ထွင်အောင်မြင်နေသည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဦးဘုန်းမြတ်သာ တစ်ယောက် ဒေါ်နှင်းမာယာကြောင့် အသက်သေဆုံးသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဘုန်းရှိန်ဝါကျတော့ ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာရော ဂုဏ်သိက္ခာပါ ဘာမှ မကျန်အောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဘေးက ကြည့်နေရသည့် သူတို့ အတွက်ပင် ခုထိရင်သက်ရှုမောဖြစ်နေဆဲ... ၊

အရင်တုန်းကဆို ဦးဘုန်းမြတ်သာ ဒေါ်နှင်းမာယာနှင့် ဘုန်းရှိန်ဝါတို့ မိသားစုလေးက သာယာချမ်းမြေ့မှု အပေါင်းနှင့် ပျော်စရာအတိပါ။ ဦးဘုန်းမြတ်သာက သားကို တုန်နေအောင် ချစ်သလောက် ဇနီးကိုလည်း တန်ဖိုးထား ယုယတတ်သူ။ ဒေါ်နှင်းမာယာကျတော့ စီးပွားရေးမှာ လင်ယောက်ျားကို အကူအညီပေးနိုင်သည် အထိ ထက်မြက်ပြီး လိမ္မာပါးနပ်သလို အိမ်ထောင်ရေး မှာ လည်း အရှိန်အပေါ် မိထွေးနှင့် လုံးဝမတူအောင် ကောင်းခဲ့၏။ အရှိန်ကလည်း ငယ်ငယ်တည်းက မိခင်မေတ္တာ ငတ်ခဲ့သူမို့ ဒေါ်နှင်းမာယာကို မိခင်အရင်းလို ချစ်ခဲ့သည် ။ ဒါတွေအားလုံးသည် ခုကျတော့...

"အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး... ဝေသော်..."

အရှိန်ရဲ့ အံ့ကြိတ်သံနှင့် တစ်လုံးချင်း ထွက်လာသော စကားလုံးများကြောင့်။ ဦးထွန်းတင် အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွား၏ ။ အရှိန်ကိုကြည့်တော့ အရက်မရှိတော့သည့် ဖန်ခွက်အလွတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

"ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပကာသနတွေ ရှိမှ

ခြေခိုင်ခိုင် ရပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒီမိန်းမကြီး မေ့ထားတယ်ထင် တယ်... အေး...သူပြောသလို ငါဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရင် တောင် ငါဘယ်တော့မှ လမ်းမှား မရောက်စေရဘူး...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အပျက်စီးမခံဘူး၊ ပြီးတော့..."

အရှိန်သည် စကားတွေ တရစပ်ပြောသွားပြီးမှ သူ့ကိုင်ထားသည့် ဖ န်ခွက်ထဲသို့ ပုလင်းထဲက အရက်တွေ ဖြည့်လိုက်ပြီး ရေမရောဘဲ တစ်ရှိ န်ထိုး မော့ချပစ်လိုက်သည် လည်ချောင်း တစ်လျှောက် ပူလောင်ပြင်းရှ သွားခြင်းကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီသွားရုံမကဘဲ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ဦး ထွန်းတင်ရော ဝေသော်ပါ စိတ်မသက်သာစွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြ၏။

"ပြီးတော့ သူမတရားသဖြင့် ရအောင်ယူသွားတဲ့ ဖေဖေအမွေတွေ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ငါတရားနည်းလမ်း ကျကျ ရအောင်ပြန်ယူမယ် ..."

"ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ အရက်တွေသောက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ ကွယ်... မင်းအရွယ်က စိတ်ညစ်စရာတွေကို အရက်နဲ့ အရည် ဖျော်ပစ်ရ မယ့်ရွယ် မဟုတ်ဘူး ၊ သိပ်ကို ငယ်လွန်းတယ်... တော်ကြာ အရက်ကြောင့် မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘာမှ မလုပ်လိုက်ရသေးခင် ကိစ္စ ချောသွားမယ်ကွ၊ အန်ကယ်လ် စကားကို နားထောင်ပြီး ဒါတွေ ထပ်မ သောက်ပါနဲ့ ... ဒီအရက်ကြောင့်ပဲ ပြဿနာတွေ စခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ အရက်ကို မင်းစိတ်နာသင့်တယ်..."

"အန်ကယ်လ်..."

အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်နေသည့် အရှိန်မျက်လုံးများ ဦးထွန်း တင် စကားကြောင့် လက်တောက်သွားကြ၏။ ဒေါသနှင့်အတူ အရှိန် ဦး ထွန်းတင်ဆီသွားရန် ထရပ်လိုက်သည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမူးသေးဘူး

ထင်ထားပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ချင်နေသည်။ တကယ်ဆို သူ သိပ်မ
သက်ရသေးပါ။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြီး ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့လို့
ဦးထွန်းတင် ရောက်မလာခင်လေးကမှ အရက်သောက်ပြီး အားလုံးကို
မေ့ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတာ ဖြစ်၏။

အရှိန်ကိုသွားခေါ်သည့် သားပြန်မလာ၍ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာသည့်
ဦးထွန်းတင်က အရှိန်ကို အရက်ပုလင်းနဲ့ တွေ့လိုက်သည် နှင့် စိတ်ညစ်
ညစ်နှင့် အရက်တွေချည်း သောက်နေသည် ဟု ထင်သွားလေသည်။ ။
ထို့ကြောင့် ဆုံးမစကားတွေပြောရင်း အရှိန်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်
နေမိသည်။ ။ အရှိန်က ဦးထွန်းတင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

၊

"အန်ကယ်လ်ရော ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား..."

"ဟင်..."

အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်သည် မို့ ဦးထွန်းတင် ရုတ်တရက် နားမ
လည်လိုက်ပါ။ ဝေသော်ကတော့ အရှိန် ဘာကိုဆိုလိုလိုက်တာကို သိလို
က်ပြီး စိတ်ညစ်လက်ညစ် မျက်နှာနှင့် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် တွင်
တွင် ပွတ်နေမိသည်။ ။

"ပြဿနာက အရက်ကြောင့် စခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်... ကျ
န်တော် ဘယ်လောက်မူးမူး ကျွန်တော့်အမေလို သဘောထားတဲ့ လူကို မ
ယုတ်မာဘူး၊ ဒေါ်နှင်းမာယာကို ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေ
ရင်းလို ချစ်ခဲ့တာဗျ..."

အရှိန်သည် ပြောရင်းနဲ့ အားပါလာသလို ဒေါသတကြီး အသံကျယ်
လာ၏။ ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျလာတော့ ထိုအဖြစ်ကို ရှက်ရွံ့စွာ
ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရင်း... ။

"ဖေဖေကလည်း သေတဲ့ အထိ ကျွန်တော့်ကို ယုံမသွားဘူး..." ဟု တိုးသဲ့စွာပြောသည်။ ။

ဝေသော်က ထိုင်ရာမှ ထရင်း ဦးထွန်းတင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေ သော အရှိန်ကို ပခုံးမှ ဆွဲထူကာ... ၊

"ထပါကွာ...အရှိန်၊ မင်းကို ဖေဖေကအထင်လွဲလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း အရက်မသောက်အောင် ပြောတာပါ... မင်း အရက်စွဲသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ...ထ ထ..."

ဝေသော်က သူခေါ်တဲ့ အတိုင်းပါလာသည့် အရှိန်ကို ဆိုဖာပေါ်ထိုင် စေလျက်... ၊

"အရှိန်က လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ... ဒီလိုအလုပ်မျိုး သူဘယ် တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်... အဲဒီမိန်းမကြီး၊ လုံးဝအကွက်ချ စီစဉ်ထားခဲ့တာ ဖေဖေသိလား၊ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ လည်း အရှိန်က သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး သရုပ်ဆောင်ပြတယ်... သူ့ပါးစပ်ကလည်း ကယ်၊ အန်ကယ်လ် ဘုန်းမြတ်သာ ကိုလည်း သူဘာတွေ လျှောက်ပြောခဲ့သလဲမှ မသိဘဲ. .. အန်ကယ်လ်က မဖွယ်မ ရာပုံစံ ထပ်မြင်လိုက်တော့ လုံးဝ ယုံသွားတော့တာ..."

"တော်တော့သား... မင်းဖေဖေကို ထပ်မအော်နဲ့ တော့၊ ဖေဖေက ဘုန်းရှိန်ကို ယုံတာမယုံတာ အသာထားဦး လူတွေအားလုံး နှင်းမာယာ စကားကို ဘာလို့ ထပ်ယုံသွားကြတာလဲ၊ သူတို့ ဘာကို တွေ့သွားလို့ လဲ... မင်းတို့ သိလား၊ ရှိန်နဲ့ နှင်းမာယာကို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မဖွယ်မရာ ပုံစံနဲ့ တွေ့တယ်... ဘေးမှာ က အရက်ပုလင်းတွေ ထောင်လျက်သားနဲ့ "

"အဲဒါက..."

"အဲဒါက မင်းတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး အပျော်လွန်ပြီး သောက်ထားကြတာ ဖေဖေသိတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ အရက်ဆိုတာ ဆင်ခြင် တုံတရား ကင်းမဲ့စေတယ်၊ အရက်သောက်ပြီးတဲ့ လူက အပြစ်လုပ်ဖို့ အမှားလုပ်မိဖို့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ... အရက်သောက်ထားတဲ့ လူမို့လည်း အရှိန် ကိုဘယ်သူမှ မယုံကြတော့တာ..."

အဲဒီလို အကြောင်းအကျိုးတွေ တိုက်ဆိုင်နေအောင်လည်း ဒေါ်နှင်း မာလာ တမင်အကွက်ချပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ စကားတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောဖြစ်ပေမဲ့ အရှိန်နာကျင်စွာ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။

"လူလေး ဘုန်းရှိန်..."

ခြံစောင့်ကြီး ဦးသာအေးအသံကြောင့် ပြောလက်စကားတွေ ပြတ်ကုန်ကြ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးသာအေးဘေးမှာ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်တစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ သုံးယောက်ထဲမှာ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေသော ဝေသော်က ဦးသာအေးအနားသို့ ရောက်သွားသည် ။

"ဘာကိစ္စလဲ ဦးသာအေး"

"ဒီကလေးမလေးက ဒေါ်နှင်းမာလာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တဲ့ ကွယ်..."

"သူမှ မရှိတာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့ ဦးသာအေးရဲ့ ... ဘာလို့ ဒီအထိ ခေါ်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ခင်ဗျားမသိဘူးလား"

"ဟို အဲဒါက ကလေးမက ဆရာကတော်ရဲ့ သမီးလို့ ပြောတယ်..."

"ဘာ..."

ဝေသော်မျက်လုံးတွေ စံမြန်းဆီ တန်းခနဲ ရောက်သွားသည် ။ စံမြန်းက ဝေသော်ကို တစ်ချက်သာ မော့ကြည့်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကိုဝေဝဲကြည့်

၏။

မေမေမရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို စံမြန်းမယုံချင်ပါ။
ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက

"ဒေါ်နှင်းမာယာမရှိဘူး... ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှန်း မသိဘူးတဲ့ ... သူမ ကံကြမ္မာက ဒီလောက်တောင် ဆိုးသလား...။ စံမြန်းလာမှ ပဲ မေမေက ခရီးထွက်သွားသည့် အဖြစ်။ အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည့် စံမြန်း မျက်လုံးလေးတွေ သိပ်မကစားလိုက်ရပါ။ သူမနှင့် တည့်တည့် ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေသည့် စူးရဲသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၏။ သူက မျက်ခုံး တန်းနှစ်ခု စုကျုံ့နေသည့်အထိ စံမြန်းကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည် ။ မေးရိုးမှာ လှုပ်ခတ်သွားတာကိုမြင်မှ အံ့ကြိတ်လိုက်တာကို သိလိုက်၏။ သူမကို ကြည့်နေသည့် အလွန်မုန်းတီး ရွံရှာသည့် အကြည့်ကို ကလေးပေမဲ့ စံမြန်း ခံစားမိလိုက်သည် ။ စံမြန်း သူ့ကိုမျက်နှာမလွှဲခင် သူက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်ရင်း... ၊

"ဒေါ်နှင်းမာယာရဲ့ သမီး ဟုတ်လား....."

ကိုယ့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ကြည့်ပေးလိုက်ပေမဲ့ စံမြန်း ခေါင်းမညိတ်မိပေ။ "ဟုတ်တယ်"လို့ ဖြေဖို့ ထက် စံမြန်း ဒီအပြင်ဘယ်မှ ပြန်စရာမရှိတာကို ပြောရမည်။ မေမေ ပြန်လာတဲ့ အထိ စံမြန်း ဒီမှာ စောင့်ရမှာကို ပြောပြရမည်။ ထို့အတွက် သူမကို လည်ပင်းလိမ်ပြီး လှည့်ကြည့်နေသည့် ဦးလေးကြီးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိသည် ။

ဦးထွန်းတင် သူများ နားကြားမှားတာလားဟု နားစွင့်ရင်း ဘုန်းရှိန် ထရပ်ပြီးမေးလိုက်မှ သူကြားတာ မှန်မှန်းသိလိုက်သည် ။ သူ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ကာ... ၊

"နေဦး အရှိန်... အန်ကယ်လ် မေးဦးမယ်..."

အရှိန်ကို တားရင်း သူ့ချိန်ထိစကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးသည့် ကလေးမလေးရှေ့မှာ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

"သမီး... သမီးကဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ..."

"စံမြန်း မေမေဆီလာတာ... စံမြန်းက ဒေါ်နှင်းမာယာရဲ့ သမီး..."

အရှိန်က နေရာမှာ ပင် ကျောက်ရုပ်လို မြဲမြံစွာ ရပ်နေမိပြီးဝေသော်က 'ဟား' ခနဲ စုတ်သပ်သည် ။ စံမြန်းက သူမကို မလိုလားသော ဝေသော်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ သို့သော် ဝေသော့် မျက်နှာဆီ အကြည့်မရောက်ခင်မှာ ပင် မျက်လွှာလေး ပြန်ချပြီး ဦးထွန်းတင်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်တော့၏။ 'ဘာမေးဦးမှာ လဲ ၊ ...မေးဆိုသည့် သဘောပါ။ ဦးထွန်းတင် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက် ဦးဘုန်းမြတ်သာ၏ ဇနီးလည်း ဖြစ်သာ ဒေါ်နှင်းမာယာအကြောင်း သူသိသလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ...ဒါဆို သမီးကို ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်တာလဲ... ဘယ်သူနဲ့ လာကလဲ..."

"ဘွားဘွား ဒေါ်ပတ္တမြားခင် လွှတ်လိုက်တာ..."

စံမြန်း ဘွားလွှတ်လိုက်တာဟု ပြောလျှင် ဘွားနာမည် ထပ်မေးလာဦးမှာ သိသည် မို့ ဘွားနာမည်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ထည့်ပြောလိုက်၏။ ဦးထွန်းတင် ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ကို လူချင်းမသိ မရင်းနှီးပေမဲ့ နာမည်ကို ရင်းနှီးနေပြီးမို့ ခေါင်းညိတ်ရင်း...၊

"အခု သမီးက ဘယ်ကလာတာလဲ လိုက်ပို့တဲ့ လူရော ပြန်သွားပြီလား"

"ပြင်ဦးလွင်ကလာတာ... ဘွားကဒီကိုလာခိုင်းတာ..."

ပြောနေရင်း စံမြန်းအသံလေး တိမ်ဝင်သွားပြီး ခေါင်းလေးပါငုံ့သွား
၏။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လာရင်း...၊

"စံမြန်းကို လိုက်ပို့မယ့်လူမရှိဘူး... ကိုယ့်ဘာသာလာတာ..."

"ဘာ... ကိုယ့်ဘာသာလာတာ..."

စံမြန်း ပြောတဲ့ အတိုင်း သံယောင်လိုက်ရင်း ဝေသော် စံမြန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်၏။ ဒေါ်နှင်းမာယာနဲ့ မတူတဲ့ နေရာဘယ်ရာမှ မရှိသလောက်ပင်... ၊

"ပြင်ဦးလွင်ကနေ ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာတာလို့ ပြောလိုက်တာလား၊ ခရီးဆောင်အိတ်လည်း မပါဘဲနဲ့ လေ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒီကောင်မလေး သူ့အမေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီနေမှာ ၊ ဟိတ်ကောင်မလေး... ဒီကို နင့်အမေလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဘာအကြံနဲ့ လွှတ်လိုက်တာလဲ... ဘုန်းရှိန်ဝါမှာ ဘာတွေများ ကျန်နေသေးလဲလို့ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာလား"

" မဟုတ်ဘူး ... စံမြန်း မေမေနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ မေမေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ စံမြန်းက ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာရမှာ လဲ"

စံမြန်း ဝေသော်ပြောသမျှ အကုန်အစင် နားမလည်သော်လည်း မေမေ့ကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲနေသည့် အဖြစ်အတွက် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေလုံးအောင် ပြန်ပြော၏။ ပြင်ဦးလွင်ကနေ ရန်ကုန်ကို ကိုယ့်ဘာသာလာတယ်လို့ ပြောနေသည့် ကလေးမလေးကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေတုန်း ဝေသော် ကို မကြောက်မလန့် ပြန်ရန်တွေ့နေတာတွေ့တော့ ဦးထွန်းတင်ပိုပြီး အံ့သြရ၏။

စံမြန်းဆိုသည့် ကလေးမလေး အိမ်ထဲ စဝင်လာတည်းက သူလှည့်ကြည့်နေတာပါ။ ကလေးပီပီ ဟိုဟိုဒီဒီ လည်ပင်းလိမ်အောင် ဝေဝဲကြည့်တာမျိုးမရှိ။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ထိတ်လန့်ဟန်မပေါ်ဘဲ အထဲဝင်လာပုံက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသည့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်လာသလိုပင်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး စူးစမ်းလေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ခုလည်း ဝေသော် အော်သလို ပြန်အော်နေပြန်၏။ အစတည်းက သူငယ်ချင်းကို စာနာသနားပြီး ဒေါ်နှင်းမာယာကို ဘုန်းရှိန်နှင့်ထပ်တူ မုန်းနေသော ဝေသော် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။

"ကြည့်စမ်း... ဒေါ်နှင်းမာယာသမီးလို့ မပြောရဘူး၊ မင်းမိုက်ရိုင်းချည်လား... ဟေ့ ဒီမှာ မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်းလာလာ တစ်ပိုင်းတည်းလာလာ ဒီမှာ မင်းကိုလက်ခံထားဖို့ နေရာမရှိဘူး၊ တစ်ရက်တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်တောင် မင်းကို ဒီမှာ နေခွင့်မပြုဘူး... ပြင်ဦးလွင်ကနေတောင် မင်း ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာရဲသေးတာပဲ၊ မင်းမေမေကို မင်းဘာသာဆက်ရှာလိုက်ဦးပေါ့...."

"သား "

ဦးထွန်းတင် သားလုပ်သူကို အချိန်မီ ဝင်တားပေမဲ့ မမီလိုက်ပါ။

"ဒါပေမဲ့ တွေ့မှာ တော့ မဟုတ်ဘူး ... မင်းအမေက သူများ အပေါ်ကလိမ်ကျပြီး လူလုံးမပြုရဲလို့ ထွက်ပြေးနေတာလေ..."

ဝေသော်ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း စံမြန်း မျက်ရည်လည်း မကျဘဲ မျက်လုံးထောင့်လေးတွေ နီလာလျက် ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါ၏။ ဝေသော်က ဟင့်ခနဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း မတ်တတ်ရပ်ပြောနေရတာ အားမရဘဲ စံမြန်းဘေးမှာ ချလိုက်သည်။ ။

"ဘာခေါင်းခါတာလဲ... မင်းအမေက ငါ့သူငယ်ချင်း ပိုင်ဆိုင်သမျှကို

ကလိမ်ကကျစ်နည်းနဲ့ ရအောင်ယူပြီး အခု ထွက်ပြေးနေရတယ်။ သူ့ကို အမွေမပေးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုလည်း သေအောင် သတ်သွားသေးတယ်.. . အေး သူသွားတာလည်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဦးနဲ့ လိုက်သွားတာ... နောက်ယောက်ျား ယူဦးမယ့်ပုံ၊ မင်း အဖေလက်ထဲက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ယူသလိုပဲလေ..."

" မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ..."

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ..."

"တော်စမ်း... သား"

ဦးထွန်းတင် ဒေါသတကြီး တားလိုက်တော့ စံမြန်း ငိုနေပါပြီ။ မျက် ရည်တွေ ပါးပေါ် တရဟော ကျနေပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အတင်းဖိပိ တ်ထား။ ရှိုက်သံမထွက်အောင် ထိန်းနေပုံရသည် ။ စံမြန်း မျက်ရည်ကျ နေတာ မြင်တော့ ဝေသော်က မျက်နှာလွှဲပစ်သည် ။ စိတ်မကောင်းသည့် ပုံမျိုး မဟုတ်ပါ။ "မသနားဘူးလို့ ပြောချင်သည့် မျက်နှာနှင့်ဖြစ်သည် ။ ဝေသော် စံမြန်းအနားက ထထွက်သွားတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ် ထားသည့် လက်သီးဆုပ်နှစ်ခု စံမြန်းမျက်လုံးထဲ ဝင်လာ၏။ မော့ကြည့် လိုက်တော့ သူမ ဝင်လာစကအတိုင်း မပျက်မယွင်း စူးစိုက်ကြည့်နေ သော အရှိန်မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံပြန်မည်။ စံမြန်းပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေ ကို နာကြည်းစွာ သုတ်ပစ်လိုက်၏။

ကံဆိုးလှသည်လား စံမြန်းရယ်... ၊

နင်သွားမယ့် နေရာတိုင်းမှာ နင့်ကို မုန်းမယ့်လူတွေ ရှိနေကြပါလား. .။ လောင်းရိပ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရုန်းထွက်လို့ မရတာမျိုးလား...။ မေ မေတည်တက်ခဲ့တဲ့ အမုန်းမြို့တော်တိုင်းမှာ စံမြန်း တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ ထွက် ကျင်လည်နေတာလား...။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့။ မေမေ့ကို

လုံးဝမသိတဲ့ နေရာ မေမေလောင်းရိပ်က လွတ်တဲ့ နေရာကို စံမြန်း ရောက်အောင်သွားမည်။

"စံမြန်း ပြန်တော့မယ်..."

"နေဦးလေ သမီး..."

"စံမြန်းမှာ လိုက်ပို့တဲ့ လူပါပါတယ်... သူနဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်သွားတော့မယ်..."

စံမြန်းပါးစပ်ထဲ တွေ့သလိုပြောပစ်ရင်း သူမ လက်မောင်းလေးကို လှမ်းဆွဲသည့် ဦးထွန်းတင်လက်ကို ဖြုတ်ချပစ်၏။ စံမြန်းစကားကြောင့် ဝေသော် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၏။

"နေပါဦး... ခုနကပြောတော့ တစ်ယောက်တည်း လာတာပါဆို၊ တွေ့လား ဖေဖေ... သူလည်း မအေတူသမီးပဲ၊ သူ့ကို လက်မခံလို့ မရအောင် သူ့ကို သနားအောင်လို့ ညာပြောနေတာ ခုပေါ် လာပြီ...အေးပေါ့လေ၊ မအေက ဒီလောက်မာယာများ ပြီး ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတတ်တာ သူ့သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲနေမှာ ပေါ့..."

"စံမြန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ..."

"ဘာ"

"စံမြန်းမေမေ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် စံမြန်းကစံမြန်း... သူက သူပဲ။ သူ့ဘာသာ ယောက်ျား ဘယ်နှယောက်ယူယူ ဘာတွေပဲ လုပ်ထားထား သူနဲ့ ပဲဆိုင်တာ... သူ့ကိုပဲအပြစ်တင်ကြ မုန်းကြပါလား၊ ဘာလို့ စံမြန်းကိုပဲ လာအပြစ်တင် စံမြန်းကိုပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မုန်းနေကြတာလဲ... မိဘတွေမကောင်းရင် အဲဒီမကောင်းတဲ့ မိဘက မွေးတဲ့ သားသမီးတွေအကုန် မကောင်းကြတော့ဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် နူး

ညံ့ယဉ်ကျေးတဲ့ ဖအေကမွေးပြီး အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းမောက်မာတဲ့ ကိုကြီးလို လူကျတော့ရော..."

"ဟင်... ဘာ၊ မင်း တောက်..."

စံမြန်းပြောချင်ရာပြောပြီး ချာခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ ဝေသော် ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါပွကျန်ခဲ့၏။ ဦးထွန်းတင် စံမြန်းကို စိတ်မချနိုင်စွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည် ။ ဒီကလေးမလေး တကယ်ရော လိုက်ပို့တဲ့ လူပါရဲ့ လား။ ပါမှာ ပါ။ ဒီအရွယ်လေးက လူကြီးမပါဘဲ ခရီးဝေး ထွက်လာရဲ့ပဲ၊ မလား။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပူပန်စိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေဖျောက်ရင်း သားဖြစ်သူကိုပဲ ဒေါသထွက်လာသည် ။

"မင်းကိုပြောသွားတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်..."

"ဖေဖေ..."

"တော်တော့သား...မင်းနှင်းမာယာကို မင်းသူငယ်ချင်းဘက်က နာလို့ မုန်းရင် သူနဲ့ တွေ့မှ ကြိုက်သလိုပြောလေ၊ ဘာလို့ ကလေးကိုသွားမဲ နေတာလဲ... အဲဒါ သက်သက် အနိုင်ကျင့်ချင်တာ၊ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ....အကြင်နာတရားမရှိတာ..."

"ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောနေပါ့လား... အဲဒီကောင်မလေး မိုက်ရိုင်းတာလည်း ဖေဖေမြင်တာပဲ..."

"သူများ သားသမီးကို ဖေဖေစိတ်မဝင်စားဘူး... ဖေဖေသားကိုပဲ ဖေဖေစိတ်ဝင်စားတယ်၊ မောင်ဘုန်းရှိန် မင်းလည်း ဒီမှာ မနေနဲ့ တော့... သားနဲ့ အန်ကယ်လ်တို့ အိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်တော့၊ မင်းရဲ့ ကျောင်းကိစ္စ စားဝတ်နေရေး မင်းဘာမှ စိတ်ပူစရာမလိုဘူး... ဘုန်းမြတ်သာရှိတုန်းကလိုပဲ အားလုံးပြည့် စုံစေရမယ်၊ အန်ကယ်လ် မင်းကို သားအရင်းလို

မွေးမှာ ... မင်းရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ပြန်ရတာမရတာ ဘာကိုမှ အန်ကယ်လ် မမျှော်လင့်ဘူး၊ ဘုန်းမြတ်ရဲ့ သားကို အန်ကယ်လ်သားလိုပဲ သဘောထားတယ်... ကျန်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အန်ကယ်လ်တို့ နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့...."

ဦးထွန်းတင်က အားလုံးကို ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီး "အရှိန်ကိုအိမ်ခေါ်လာခဲ့" ဟု သားကိုလှည့်ပြော၏။ ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ လာတုန်းကအတိုင်း ခြေကျင် လျှောက်ထွက်သွားသည် ။ ခြံစောင့်ဦးသာအေးက တစ်ချိန်လုံးမတ်တတ်ရပ်စောင့်နေရာမှ ထွက်သွားဖို့ ပြင်၏။

"ဦးသာအေး..."

"ဟေ လူလေး"

အရှိန်က ဦးသာအေးအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး... ။

"ဦးသာအေးကို ရွာပြန်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောထားတယ်လေ...ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရတော့မှာ ..."

"အေး...အေး ဘာဘသိပါတယ်ကွယ်၊ လူလေးကိုစိတ်မချလို့ ပါ...လူလေး ဒီအိမ်ကထွက်သွားမှ ပဲ ဘာလည်း သွားတော့မယ်...."

ဦးသာအေးက သူငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ခြံစောင့်လုပ်လာတာ ဖြစ်သည် ။ တခြား လူတွေနဲ့ ဆို စကားနည်းသလောက် သူ့ကို အလွန်ချစ်ပါသည် ။ ဖေဖေခေါ်သလို ဦးသာအေးလို့ လိုက်ခေါ်နေပေမဲ့ ဦးသာအေးက သူ့အဘိုးအရွယ်လောက် ရှိသည် ။ အိမ်မှာ ရှိသမျှ အိမ်ဖော်တွေ အလုပ်သမားတွေ အကုန်လုံး သူ့အခြေအနေကို သိသည် နှင့် အသီးသီး အလုပ်ထွက်ကုန်ကြ၏။ ဦးသာအေး တစ်ယောက်သာ သူ့ကို စိတ်မချနိုင်စွာ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ဦးသာအေး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်

က်သွားတော့ ဝေသော် သူ့ကို မျက်စောင်းခဲကြည့်သည်။ ။

"မင်း ဘုန်းရှိန်အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား..."

"ဘာလို့ လဲ..."

"ဟိုကောင်မလေးကိုတွေ့တာ မင်းအတွက် မခံမရပ်နိုင်လွန်းလို့ ငါ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတယ်... မင်းကတော့ အေးဆေးနေတယ်လေ၊ ဘာလဲ အရှိန် ... အရက်သောက်လိုက်လို့ ကြောင်သွားတာလား၊ မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား..."

အရှိန် ဝေသော်ကို တည့်တည့်လှည့်ကြည့်ပြီး...

"သူ့သမီးတစ်ယောက်လုံးကို မပြောနဲ့ ... သူနင်းခဲ့တဲ့ မြေမှုန့်ကို တွေ့ရင်တောင် အဲဒီမိန်းမမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ငါလူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

စကားပြောနေရင်းက အရှိန်ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွား၏။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်က မှုတ်လက်နှစ်ဖက် ထောက်ပြီး အပြင်ကိုငေးကြည့်နေပြီးမှ ...

"အဲဒီမိန်းမကြီးကို ငါသွေးရှူးသွေးတန်း ကလဲ့စားမချေဘူး... သူ့ဘဝ ပျက်တဲ့ အထိ သေချာစနစ်တကျ အကွက်ချပြီးမှ အလဲထိုးမှာ ..."

အရှိန် စကားတစ်လုံးချင်း ပြတ်သားစွာပြော၏။ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ခြံနှင့်ကပ်လျက် အုတ်ပေါင်တွေနှင့် ဆောက်ထားသည့် ခြံစောင့်နေသည့် တဲလေးကို မြင်နေရသည်။ ထိုတဲလေးက နေ့ဘက် ဦးသာအေး ဝင်နားလို့ ရအောင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်ကျတော့ ဦးသာအေးက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ ပဲ အိပ်၏။ အရှိန် ထိုတဲလေးမှ မျက်လုံးလွှဲပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"မင်းလည်း ပြန်တော့ ဝေသော်..."

"မင်းက ငါနဲ့ မလိုက်ဘူးလား... မင်းငါတို့ အိမ်မှာ လာမနေရင်တော့ ငါတကယ်စိတ်ဆိုးမှာ နော် အရှိန်..."

"ငါ မင်းနဲ့ လာနေမှာ ပါ...ငါ့ကိုယ်ငါ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်လေ၊ မင်းတို့ မိသားစုက ငါ့အတွက် အမှီသဟဲပေါ့..."

ဝေသော်မျက်နှာ ကြည်လင်သွားသည် ။ အရှိန်က အလွန်မာနကြီးသည့် မာနမင်းသားပါ။ ခုလို ခေါင်းညိတ်လာပါ့မလားလို့ သူတစ်ချိန်လုံး စိုးရိမ်နေခဲ့ရသည် ။ ဦးဘုန်းမြတ်သာ ဆုံးပြီး တစ်လကြာတဲ့ အထိ လုံးဝ ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ငါ့ ခြေထောက်ပေါ် ငါရပ်မယ်လို့ ပဲ ကြွေးကြော်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။ လက်ခံတာမနက်ဖြန် ဘဏ်က အိမ်ကိုလာသိမ်းတော့မှာ မို့ ထင်ပါသည် ။

"ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ နေခဲ့ဦးမှာ လဲ...ဒီညပဲ လိုက်ခဲ့တော့လေ..."

"ဖေဖေခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီအိမ်မှာ ငါနေခွင့်ရသလောက်တော့ နေပါရစေဦး...ပြီးတော့ မင်းလည်း ငါ့ နားမှာ နေမပေးပါနဲ့ ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းနေချင်လို့"

"ဘာလဲ... မင်းအရက်သောက်တာကို တားမှာ စိုးလို့ လား၊ မတားပါဘူးကွာ... အလွန်အကျွံမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ..."

" မဟုတ်ဘူး ... ငါတစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ ပါ၊ ငါအရက်လည်း ဆက်မသောက်တော့ဘူး... မင်းသိမ်းချင် သိမ်းသွား..."

"မသောက်တော့ဘူးဆို ပြီးတာပဲကွာ ... သွားဆိုလည်း ငါသွားမယ်၊ အိမ်မှာ မေမေ သိပ်နေမကောင်းဘူး... မင်း အရက်မသောက်နဲ့ တော့နော်..."

"အေးပါ...သွားတော့..."

ဝေသော် အရက်ပုလင်းများအား ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းပြီး ပြန် သွား၏။ အားလုံးပြန်သွားတော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ် ကျန်ခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခန့်ညားစွာ တည်ရှိနေသော ဖေဖေနဲ့ မေ မေရဲ့ ဓာတ်ပုံက သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့် နေသယောင် ထင်မိသည် ။ ပြီး နေသည့် ဖေဖေမျက်နှာကို ကြည့်မိတော့ သူရိုးသားစွာ မလုံမလဲ ခံစား လာရ၏။

"ဖေဖေထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော် မယုတ်မာခဲ့ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော် ရိုးသားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိစေချင်လိုက်တာ..."

ဆိုဖာကျောမှီပေါ် ခေါင်းမော့ထားလျက် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ် မိရင်း သူ့မျက်လုံးထောင့်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည် ။ ယောက်ျား တန်မဲ့ ငိုရလားလို့ ကဲ့ရဲ့ ချင်လည်း ကဲ့ရဲ့ ကြပါတော့။ သူ့ကိုဖြေရှင်းခွင့် ရှင်းပြခွင့်လေးတောင် မပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို သူစိတ်နာမိသည် ။ သူ့အပေါ် ဖေဖေဒီလောက်ထိ အယုံအကြည် ကင်းမဲ့သွားတာကို အံ့ဩမိ ၏။ ဖေဖေသည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ပေ။ သူထိုင်ရာ မှ ထပြီး ဓာတ်ပုံရှိရာသို့ လျှောက်သွားမိသည် ။ ဓာတ်ပုံကို နံရံမှ ဖြုတ် ယူပြီး အရူးလိုတစ်ယောက်တည်း စကားပြောမိ၏။

"ကျွန်တော်က ဖေဖေသားပါ ဖေဖေ... ဖေဖေ ကျွန်တော့်အကြောင်း မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော်က အဲ့လိုလုပ်မယ့်လူလားဗျာ... မေနှင်း ဒေါ်နှင်း မာယာကို မေမေနဲ့ တန်းတူသဘောထားခဲ့တာ၊ အမေအရင်းလို ချစ်ခဲ့ တာလေ... ဖေဖေသိပါတယ်၊ အဲဒါကို အဲဒါကိုနဲ့ များ ဖေဖေရာ..."

သူ့ဓာတ်ပုံကို ပိုက်လျက် နံရံကိုမှီပြီး ထိုင်ချပစ်လိုက်သည် ။

"မဟုတ်တာကိုကြီးရယ်... မဖြုတ်ပါနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကို..."

ဒေါ်နှင်းမာယာနဲ့ ဖေဖေ လက်ထပ်တဲ့ နေ့ ၊ သူမဒီအိမ်ကို စရောက်
တဲ့ နေ့ကိုသူမှတ်မိနေသေး၏။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေရှိနေပြီး
နည်းနည်းမှ ပျော်တဲ့ ပုံပေါ်သော်လည်း ဖေဖေကတော့ အလွန်အမင်း
ပျော်ရွှင်နေပုံရသည် ။ ပျော်တာမှ မေမေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို
တောင် မေ့သွားသည် ထင်၏။ မေမေနှင့် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ပုံကို
ဖြုတ်ပြီး ဒေါ်နှင်းမာယာနှင့် သူ့ပုံကို ပြောင်းချိတ်ဖို့ ပြင်ခဲ့သည် ။

"ဖြုတ်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ နှင်းရယ်... နှင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပုံ ချိတ်ရမယ်လေ၊
ကြည့်ပါဦး... ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ..."

"စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကိုကြီးရယ်... သူ့အမေနဲ့ ဓာတ်ပုံအစား ကျွန်မ
တို့ ပုံကို မြင်သွားရင် သား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မကို မ
ကောင်းမြင်သွားတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး...သားနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆက်
ဆံရေးကို ပြေလည်စေချင်ရင် သူ့အမေဓာတ်ပုံကို ဒီအတိုင်း ထားပေးပါ.
.."

ခင်ဗျား သိပ်မာယာများ တဲ့ မိန်းမပဲ ဒေါ်နှင်းမာယာ...။ အဲဒီအချိန်တ
ည်းက ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာတွေကို အတုအယောင်တွေမှန်း ကျုပ်ရိပ်မိဖို့
ကောင်းတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သူဘာမှ ကိုမရိပ်မိခဲ့ပါ။ တစ်သက်
လုံး မိခင်မေတ္တာ ငတ်ခဲ့ရမျှ မေနှင်းကို အမေအရင်းလို သူချစ်ခဲ့သည် ။ "
မေနှင်း"လို့ ခေါ်ပြီး အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းရိပ်သန်းပြီး ငိုနေတတ်သည့်
ဒေါ်နှင်းမာယာကို ပျော်စေချင်ခဲ့၏။ သူမဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
တွေးဆွေးနေတတ်ပေမဲ့ သူ့အတွက်ဆို ဂရုတစိုက် ရှိတတ်တာကိုလည်း
ကျေနပ်ခဲ့မိသည် ။ နေ့စဉ် သူ့ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း ကျောင်းမှာ အဆ
င်ပြေရဲ့ လား ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲဟု ဆီးမေးတတ်သဖြင့် ကျောင်းကပြန်
လာသည့် အချိန်တိုင်း ကျောင်းမှာ သူဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောခဲ့မိတာ

လည်း အကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

နှင်းဆီပန်းကိုမြင်လိုက်ရရင် စိတ်ညစ်သမျှ တစ်ဝက်လောက် ပျောက်သွားတတ်သည် ဟု ပြောသဖြင့် နေ့စဉ်နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ဒေါ်နှင်းမာယာကို ပေးခဲ့၏။ ဖေဖေနဲ့ အတူ ဧည့်ခန်းပွဲတွေတက်ဖို့ အမြဲဝန်လေး နေတတ်သူ သူမကို သူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ခဲ့သည်။ ။ စာမေးဖို့ စာသင်ခိုင်းမည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်များ ဖြင့် ဖေဖေခေါ်လို့ မရအောင် တားခဲ့၏။ ဒါတွေအားလုံးကို ဟိုအရင်က ဖေဖေမြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ လက်ခံခဲ့သည်။ ။ သူနှင့် ဒေါ်နှင်းမာယာရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့် ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့သည်။ ။

သူ့အရွယ်ရောက်လာတော့ ဖေဖေအမြင်တွေ ပြောင်းလဲကုန်၏။ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားရသလဲ မသိပေမဲ့ သူနှင့်ဒေါ်နှင်းမာယာ နှစ်ယောက်လည်း စကားပြောတာ တွေ့သည် နှင့် အကြောင်းရှာပြီး လူချင်းကွဲအောင် လုပ်သည်။ ။ သူ့နေ့စဉ်ပေးနေကျ နှင်းဆီပန်းကို ဒေါ်နှင်းမာယာ ဆီ မရောက်အောင် တိတ်တဆိတ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်၏။ ပါတီပွဲဧည့်ခံပွဲတက်ဖို့ လည်း ဒေါ်နှင်းမာယာကို မရရအောင် ခေါ်တော့သည်။ ။ သူ့ဘက်က လုံးဝရိုးသားခဲ့သည် မို့ ဖေဖေရဲ့ မသိမသာ ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာတွေကို သူ သတိမထားမိခဲ့ပေ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်မှာ သူတဖြည်းဖြည်း ပြန်တွေးကြည့်မိတာဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေ ဒေါ်နှင်းမာယာအပေါ် ထားသည့် သူ့ရဲ့ စိတ်ကို သံသယဝင်နေ လိမ့်မည်ဟု သူ့ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တော့ သူနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းငါးယောက်လုံး ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာစီ ပါကြ၏။ ဒေါ်နှင်းမာယာက သူတို့ ငါးယောက်အတွက် အထိမ်းအမှတ်ပါတီပွဲလေး လုပ်ပေးမည် ဆိုတော့

သူ့အနည်းငယ် အံ့ဩမိပါသေးသည်။ ဖေဖေ ခရီးသွားလို့ အိမ်မှာ မရှိသည့်အပြင် နှင်းမာယာ ကိုယ်တိုင်က ပါတီပွဲတွေဘာတွေဆို ဝေးဝေးက ရှောင်တတ်လို့ ဖြစ်၏။ သူ့အံ့ဩပေမဲ့ လူငယ်ပီပီ ပျော်ရပါးရမည် ဆိုသည် နှင့် ဘာမှ မတွေ့မိတော့ဘဲ သဘောအကျကြီး ကျနေခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဒီတစ်ညထဲမှာ လုံးဝ အဆုံးသတ်သွားတော့မှာ ကို နည်းနည်းမှ မရိပ်မိခဲ့ပေ။ ဘီယာလေးသောက်လိုက် ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲကလိုက်နှင့် သူထိုညက အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့သည်။ အူအရိုင်းမို့ ဘီယာက သိပ်မသောက်ရသေးခင်မှာ ပဲ မူးယစ်ရီဝေလာ၏။

အရက်မူး လာလေ ကလို့ ကောင်းလေလေပဲမို့ သူ့ရပ်ဖို့ စိတ်မကူးမိသလို သူ့ကိုလာတားမယ့် လူလည်း မရှိပေ။ အဲဒီနောက် သူယိုင်လဲသွားခဲ့သလား။ သူ့ဘာသာ ပါတီပွဲကထွက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ တွဲခေါ်သွားတာလား...။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သလဲ သူ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိတော့ပါ။ မိုးလင်းတော့ နေအတော်မြင့်မှ သူနိုး၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံး မဖွင့်ချင်အောင် ကိုက်ခဲနေပြီး ဘေးကရှိကံသံသဲ့သဲ့ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေနှင်းသည် ဆံပင်တွေ ဖားလျားချထားလျက် အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲဖြင့် ခူးပေါ်မျက်နှာမှောက်လျက် ထိုင်ငိုနေ၏။

"မေနှင်း..."

သူ့ကိုယ်ကြီး အလိုလိုထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာ သူ့ကံကြမ္မာ သူသိလိုက်လို့ မဟုတ်။ မေနှင်း ငိုနေတယ်ဆိုသည့် အဖြစ်ကို စိုးရိမ်သွားမိခြင်းပါ။ မေနှင်း သူ့အခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ...။ ဘာဖြစ်ထားလို့ ဒီပုံစံ ဖြစ်နေရတာလဲ...။ အားလုံးသော မေးခွန်းများ မဆုံးခင် ထထိုင်လိုက်သည့် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီမရှိ

ဘဲ ကိုယ်ဗလာနှင့် ဖြစ်၏။

"မေနှင်း ဘာဖြစ်"

"လူယုတ်မာ..."

အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် အရိန်ကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ဖက် လည်သွား
လျှင် ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ဘီယာပုလင်းနှင့် သောက်လက်စ ဖန်
ခွက်ကို တွေ့သည်။ သူညက ဒီထိ အရက်တွေ ယူသောက်ထားတာလား
...။ မဖြစ်နိုင်။ အပြင်မှာ တင် သူခေါင်းမထူနိုင်အောင် မူးနေတာ။ ဒါဆို
ဒါတွေ အခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ...။ ဘယ်လို ပြန်တွေးတွေး
သူစည်းချက်အတိုင်း ကနေသည့် ပုံရိပ်မှ လွဲပြီး ဘာမှ စဉ်းစားမရ။ မေနှ
င်း သူ့ကိုဘာလို့ ရိုက်တာလဲ...။ သူ့အခန်းထဲ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ..
။ ပြီးတော့ ဘာလို့ ဒီလောက် ရှိုက်ကြီးတငင် ဘဝပျက်သလို ငိုနေရတာ
လဲ...။ ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ...

မဟုတ်ဘူး ...ငါဒီလို လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ...၊

ခပ်ရေးရေး သံသယ အတွေးလေးမှာ တင် သူခါးခါးသီး ငြင်းမိသည်
။

မေနှင်းကို ငါ့အမေလို သဘောထားခဲ့တာ ဒီလိုမျိုး ငါဘယ်တော့မှ
ကျူးလွန်မိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်း
သေသိသည် ။

"မေနှင်း... ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ဘူးနော်၊ မေနှင်း...ဒီကိုဘယ်လို"

"တိတ်စမ်း"

မေနှင်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အံကြိတ်ထားလျက် သူ့ကိုကျုံးအော်၏။

နောက် ခုတင်ပေါ်ကပြေးဆင်းပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ၊

"ဟယ်..."

အိမ်ဖော် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်ကြသည် ။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားကြ၏။

"မေနှင်း နေဦး..."

သူသတိဝင် လာပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ မေနှင်းကိုအမိအရလိုက်ဆွဲမိသည် ။

"လွတ်စမ်း..."

"မေနှင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ။ ကျွန်တော် ကျွန်တော် ဘာမှ သတိမရဘူး...ဒါ ဒါပေမဲ့..."

"လူယုတ်မာ... မင်းမှာ အဲ့လို စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိနေတာလဲဟင်... မင်းကို ငါ သားအရင်းလို သဘောထားခဲ့တာ၊ မင်းက... မင်းကတော့..."

နှင်းမာယာ ဟီးခနဲ ငိုချပစ်၏။ ဒီတစ်ခါ သေချာသွားပြီမို့ သူတုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်မိသည် ။ အခြေအနေတွေ အားလုံးက ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ညွှန်ပြနေခဲ့ပေမဲ့ သူ သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်နေခဲ့သမျှ မေနှင်း ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပြောလာသောအခါ မြင်ကွင်း အားလုံး ချာချာလည်သွားသလို ခံစားရသည် ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်တော် ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ မေနှင်းက မေနှင်းက ကျွန်တော့်အမေပဲ... ကျွန်တော် ဒီလိုဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး..."

"အမေလို့ မင်းပြောရဲသေးလား..."

ခွပ်...

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် နှင့် သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားသည် ။ မျက်နှာမော့ ကြည့်ချိန် မရလိုက်ပေမဲ့ ဖေဖေပဲဆိုတာ သိလိုက်၏။ နောက်သို့ ယိုင်ကျသွားပြီး ဖေဖေကို ရှင်းပြချင်စိတ်ဖြင့် သူ အလောတကြီး ပြန်လှည့်ကြည့်မိလျှင် နောက်ထပ် ပြင်းထန်သည့် လက် သီးတစ်လုံး ပစ်ဝင်လာပြန်၏။

"ဖေဖေ..."

"ငါ့ကို မခေါ်နဲ့ အမျိုးယုတ်၊ မင်းလိုကောင်က ငါ့သား မဟုတ်ဘူး "

"ဖေဖေနေပါဦး...ကျွန်တော်..."

"မင်းက ဘာပြောချင်သေးလို့ လဲ... မင်းကိုငါရိပ်မိနေတာ ကြာပြီ၊ ဒါ ပေမဲ့ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး... မင်းမှာ ကြိုက်စရာမိန်း မ ဒီလောက်ရှားလား၊ မင်းမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား... ဟင်..."

ဖေဖေဆီမှ လက်သီးချက်တွေ ဆက်တိုက်ဝင်လာ၏။ သူ့ရှောင်ချိန်မ ရသလို စကား တစ်လုံးမှ လည်း ပြောခွင့်မသာခဲ့ပါ။ ဒေါ်နှင်းမာယာ သူ တို့ သားအဖ ရှေ့မှ ထွက်သွားခဲ့သည် ။

"ဒီအဖြစ်ကြီးကြောင့် ကိုကြီးတို့ သားအဖရှေ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့ မှ ပြန်မလာရဲတော့ဘူး ကိုကြီး... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဲ့လိုမှ မဟုတ် ဘဲ ကိုကြီး ကျွန်မကို အတင်းလိုက်ခေါ်တာတွေ မရမက လိုက်ရှာတာ တွေ လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မအိမ်ကိုတော့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကို ယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်မယ်"

ဖေဖေကို ပြတ်သားစွာပြောပြီး မေနှင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖေဖေခေါင်းငိုက်စိုက် ကျကျန်ခဲ့တာကို သူရင်နာစွာ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နာကြည်းမိသည်။ ။ နောက်ဆုံး အပြစ်ရှိတဲ့ လူက သူပဲမို့ အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေရော မေနှင်းပါမသိသည့် တောင်ကြီးက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီသို့ သူထွက်သွားခဲ့၏။ တစ်လကျော်ကျော်ကြာတော့ ဝေသော် ဖုန်းဆက်လာသည်။ ။

"မင်းပြန်လာမှ ဖြစ်မယ် အရှိန်.... အန်ကယ်လ် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲလို့ အာရုံကြော ထိသွားတယ်..."တဲ့ ...

မေနှင်းရော ငါရော အနားမှာ မရှိဘဲ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဒုက္ခရောက်နေခဲ့တာပဲ။ သူဖေဖေကို စိုးရိမ်စိတ် သနားစိတ်များဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် မျက်လုံးတွေ ပိတ်ပစ်ပြီး မျက်နှာလွှဲထား၏။ ဖေဖေရောဂါက လူတစ်ယောက် အကူအညီမပါဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်း မလုပ်နိုင်ဘဲ စကားတော့ ပြောနိုင်ပါသေးသည်။ ။ ဖေဖေက သူပြန်လာတာကို ဝမ်းသာပုံလည်း မပြ။ ဒေါသလည်း မဖြစ်ဘဲ ခံစားချက် ကင်းမဲ့သလိုနေ၏။

ဖေဖေအတွက် လိုအပ်နေတာ သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်တော့ သူ သတင်းစာထဲက မေနှင်းကို ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ တပတ်တိတိ နေ့စဉ် ကြော်ငြာခဲ့ပေမဲ့ မေနှင်းပေါ်မလာခဲ့ပါ။ သူမအစား စာချုပ်တွေသာရောက် လာ၏။ အမွေလွှဲစာချုပ်တွေ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့နာမည်နှင့် လုပ်ငန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးကို မေနှင်းနာမည်နှင့် လွှဲပြောင်းထားသည့် စာချုပ်တွေပါ။ စာချုပ်ပေါ်မှာ သူမထိုးပေးခဲ့ဘဲ လက်မှတ်တွေက ခန့်ညားစွာ ရှိနေသည်။ ။ အဲဒီစာချုပ်တွေ ရောက်လာတဲ့ အထိ သူ မေနှင်းဘာကို ရည်

ရွယ်မှန်း နားမလည်ခဲ့ပေ။ မေနှင်း ပြန်လာဖို့ ကြော်ငြာတွေ ဆက်တိုက် ထည့်နေခဲ့၏။ ဖေဖေ အခြေအနေ ဆိုးသထက်ဆိုး လာလေ မေနှင်းကို ပြန်လာစေချင်လေပါပဲ။ မေနှင်းပြန်ရောက်လာရင် သူ့အပြီးအပိုင် ထွက် သွားမည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဖေဖေဆုံးပြီး ရက်လည်တဲ့ နေ့ကျမှ မေနှင်း ရောက်လာ၏။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ သူမဘေးမှာ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဦး ဆိုသည့် တည်ကြည် ခန့်ညားသည့် လူတစ်ယောက် ပါပါ လာသည် ။ အိမ်မှာ ဖေဖေအသုဘအတွက် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနှင့် အိမ် နီးနားချင်းတွေ ပါရှိနေကြ၏။

သူမကိုတွေ့တော့ "ခုမှ ရောက်လာရလား ဆိုသည့် အပြစ်တင်သည့် အကြည့်တွေအစား ကိုယ်ချင်းစာသော စာနာနားလည်သော အကြည့်ဖြ င့် ကြည့်ကြသည် ။ မေနှင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ သူ့ထံသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ရောက် လာပြီး... ၊

"ငါမင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောမယ်...လိုက်ခဲ့..."

အားလုံး၏ သို့လောသို့လော အကြည့်များက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သူ့ဆီသို့သာ ဦးတည်လာ၏။ သူ့ရှက်ဖို့ ထက် မေနှင်းကို ဒေါသဖြစ်နေ တာက ပိုသည် မို့ သူတို့ ကိုဂရုမစိုက်အားပေ... ၊

"ဘာလို့ ခုမှ ရောက်လာတာလဲ မေနှင်း... ကျွန်တော် မေနှင်းကို တ ကယ်... တကယ် ကျူးလွန်မိခဲ့ရင်တောင် ဒါက အရက်ကြောင့်မှားခဲ့တဲ့ မတော်တဆမှုပဲ... ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ ဘာမှ ဆိုင်ဘူး၊ ဖေဖေကိုသေတဲ့ အထိ မေနှင်းပစ်ထားဖို့ မကောင်းဘူး... ဖေဖေက ခင်ဗျားစိတ်နဲ့ သေ တာ..."

"ငါ့စိတ်နဲ့ သေတာဟုတ်လား... သူ့စာချုပ်တွေ မြင်သွားလား..."

စာချုပ်ဆိုတော့မှ မေနှင်းပို့လိုက်သည့် စာချုပ်တွေကို သတိရသည်။ ။

သူဖေဖေ့ကို ပြလည်း မပြခဲ့။ မေးလည်း မမေးခဲ့ပါ။ မေနှင်း သူ့ကိုအကဲခတ်ရင်း ၊

"သူ့ကို မင်းမပြလိုက်ဘူးပေါ့... မင်းပိုင်ဆိုင်သမျှ ငါ့ဆီ ရောက်သွားတာတောင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးလား... မင်းအဖေ့ကို နည်းနည်းမှ မေးမကြည့်လိုက်ဘူးပေါ့....."

"မမေးဘူး... အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာထက် ဖေဖေက ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအရေးကြီးတယ်... ခင်ဗျားသာပြန်လာခဲ့ရင် ဖေဖေသေချင်မှ သေမှာ ... ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ..."

"မင်းအဖေ ငါ့ကြောင့် သေတာလို့ ပြောချင်တာလား... သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွာ၊ သူ့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ သားကြောင့် မဟုတ်ဘူး လား"

"မေနှင်း...ခင် ခင်ဗျား....."

အရင်က မေတ္တာထားခဲ့တာတွေ သားအမိသံယောဇဉ်တွေ ဘာမှ မရှိကြတော့ပါ။ သူကလည်း ဖေဖေအသက်ကို မီအောင်ပြန်မလာခဲ့လို့ ဒေါသကြီးနေသလို မေနှင်းကလည်း အနိုင်မခံအရှုံးမပေးပင်...!

"အေး ငါပြန်မလာလို့ သေတာဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ငါနည်းနည်းမှ ဝမ်းနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်ဆို သူ ငါပို့လိုက်တဲ့ စာချုပ်တွေ တွေ့သွားရမှာ ... သူသိပ်ကို အေးအေးချမ်းချမ်း စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ချင်တဲ့ သားလေး ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်ပြီး လမ်းဘေးရောက်တော့မှာ ကို သူသိသွားရမှာ ..."

"ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ..."

"မင်း ခုထိ နားမလည်သေးဘူးလား... ငါအခုလာတာ မင်းအဖေ အ သုဘမှာ လာငိုတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းမပိုင်တော့တဲ့ ငါ့အိမ်က တစ်ပတ် အတွင်း ဆင်းပေးဖို့ လာပြောတာ ..."

"ဘာ ..."

"စာချုပ်တွေကို မင်းတွေ့မှာ ပေါ့... အဲဒါတွေက ကလေးကစားစရာ တွေ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒါ ကျွန်တော့်လက်မှတ်တွေမှ မဟုတ်တာ ... ကျွန်တော် ထိုးမ ပေးခဲ့ဘူး"

"သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွာ ... အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင် ထိုးပေး ခဲ့တဲ့ မင်းလက်မှတ် အစစ်တွေပဲ... မင်းထိုးခဲ့တုန်းကတော့ အမွေလွှဲစာချုပ် အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့..."

သူဘယ်လို စဉ်းစားစဉ်းစား မသိပါ။ ဘယ်တုန်းက သူဒီစာချုပ်တွေ မှာ လက်မှတ် ထိုးလိုက်တာလဲ...။ မေနှင်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဟင့်ခနဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း... ၊

"ဘာလဲ... တုန်လှုပ်သွားပြီလား၊ ငါပို့ခဲ့တုန်းက မင်းအဖေပါ ဒါကိုမြင်ပြီး အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားအောင်လို့ ... တောက် မင်းကြောင့် ငါ့အစီအစဉ်တွေ လွဲကုန်တာ"

"ဘာလို့ လဲမေနှင်း... ဘာလို့ ဒီလိုတွေ လုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မုန်းလို့ လား ကျွန်တော်က အစတည်းက ဖေဖေဆီက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား၊ ဘာအမွေမှ လည်း ကျွန်တော် မမက်ဘူး... ကျွန်တော့် အပြစ်ကြောင့် မေနှင်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးပဲ ထားပါ။ ဖေဖေကတော့... ဖေဖေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဘာလို့ ဖေဖေကိုပါ

ဆွဲထည့်နေတာလဲ..."

"ဟွန်း...ငါလုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးမှာ ပစ်မှတ်က မင်းအဖေပဲ အရှိန်၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ နယ်ရုပ်တစ်ရုပ်... အဲဒီတော့ ခုကစပြီး မင်းအိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြင်ပါ..."

မေနှင်းက အရင်နဲ့ လုံးဝမတူဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။ ပြီးမှ ဦးထွန်းတင်ပြန်ပြောလို့ သိခဲ့ရတာက အမွေကိစ္စကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မေနှင်း ပြဿနာတက်ခဲ့ဖူးသည် တဲ့ ။ ဖေဖေက အမွေတွေအားလုံး တစ်ခုမကျန် သူ့နာမည်နဲ့ ပဲ လွှဲပေးထား၏။ ဒါကို မေနှင်းသိပြီး မကျေနပ်လို့ စကားများကြတာဟု ပြောသည် ။ မေနှင်းပြောင်းလဲသွားတာ ငွေကြောင့်မှန်းသိတော့ ဖေဖေ အသက်အသေခံပြီး ချစ်ခဲ့တာကို ရင်နာလို့ မဆုံးပါ... ၊

ဖေဖေဆုံးပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းအပြစ်တင်လာကြ၏။ တချို့က မထိတထိ တချို့ကျတော့ မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်ပြီးရှုံ့ချသည် ။ လူကြီးတွေက သူ့ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေမပျက်နေပြီး ကွယ်ရာမှာ စုံနေအောင် အတင်းပြောသည် ။ သူတို့ သားသမီးတွေကိုလည်း သူနဲ့ သိသိမသိသိ ဝေးဝေးက ရှောင်ခိုင်းသည် ။ လူငယ်တွေကျတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည် နှင့် သူ့ကို ရွံရှာသလိုကြည့်ပြီး မေးငေါ့စောင်းချိတ်သွားကြ၏။ သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေကပင် သူ့ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ပေ...။

ဖေဖေဆုံးပါးသွားခြင်း မေနှင်းအဝေးကို ထွက်သွားခြင်း အားလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သနားစရာ ကောင်းနေခဲ့ပြီး သူကတော့ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မေနှင်းအပေါ် သူတကယ် ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီ အထင်နှင့် အစက လူတွေ အားလုံးပြောသမျှ အံကြိတ် မျက်ရည်ဝဲရုံမှ အပ

သူခေါင်းငုံ့နေခဲ့၏။ မေနှင်းရောက် လာပြီး နောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိလာသည် ။ မေနှင်းရဲ့ အမွေတွေရဖို့ ကြိုတင်အကွက်ချ စီစဉ်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ရမည်။ မေနှင်းက "မင်းနဲ့ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ဝန်မခံသွားပေမဲ့ သူသိနေသည် ။ သူ မေနှင်းအပေါ် မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးလို့ ပိုပြီး သေချာလာသည် နှင့် အမျှ လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသံတွေကို နားခါးလာသည် ။ သက်သေမပြနိုင်ဘဲ အစွပ်စွဲခံရတာကိုလည်း မုန်းတီးလာ၏။ ဒီနေ့ သူအိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရတော့မည်။ မနက်ဖြန်ဆို သူဒီမှာ နေခွင့်မရှိတော့ပေ... ၊ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ အရှိန်..."

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆက်နေပြီး လူတွေရဲ့ အပြောအဆို ခံဦးမှာ လား...။ ဖေဖေမျက်နှာကြောင့် မင်းကို မယုံကြည်ဘဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ပြောတဲ့ ဦးထွန်းတင်ဆီမှာ မင်းနေမှာ လား။ ဘုန်းရှိန်ဝါ ဆိုတဲ့ ကောင်က ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ့်ကံနဲ့ သာ အရှိန်အဝါ တောက်ပရမှာ ။ သူများ မျက်နှာကြည့်ပြီး နေရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊

"မင်းခြေခိုင်ခိုင် ရပ်နိုင်ပါစေ...."

ဒေါ်နှင်းမာယာ သူ့ကို အထင်သေးအမြင်သေး ကြည့်ပြီး ဆုတောင်းပေးသွား၏။

"မင်းအဖေက သူပိုင်သမျှ ဟောဒီအိမ်ကအစ မင်းနာမည်နဲ့ ပဲ အကုန်လွှဲထားခဲ့တယ်... ငါ့ကိုတော့ မင်းဘေးမှာ တစ်သက်လုံး ကပ်မြှောင်နေပြီး မင်းပေးကမ်း စွန့်ကြဲတာတွေ သုံးပေါ့လေ၊ ဟွန်း... သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တဲ့ လူ၊ သူတစ်သက်လုံး ဟန်ဆောင်လာခဲ့တာ ငါကပဲ သား တစ်ယောက်လုံးထက် ပိုအရေးပါနေသလိုလို ငါ မရှိရင် ပဲ သူ့ဘဝကြီး ပျက်တော့မလိုလို သူ့အတွက် ငါပဲ အရေးကြီးဆုံးလိုလိုနဲ့ ၁

င်းလှည့်ဖျားမှုကြောင့် ငါမနေချင်တဲ့ ဘဝမှာ အကြာကြီး နစ်မွန်းခဲ့ရတယ်... ။ ငါ့ဘက်က နစ်နာခဲ့ရတာတွေ များ သလောက် တကယ်တမ်း အချိန်တန်တော့ သားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့တယ်... ဘယ်မှာ လဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ၊ ငါ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမပေးခဲ့ဘူး... မင်းတို့ စည်းစိမ်တွေကို ငါလုံးဝ မမက်ဘူး အရှိန်၊ ငါဘာတွေ ရသင့်ရထိုက် တယ်လို့ လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဘူး... တကယ်လို့ သူ့ကိုသူ ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲက အနည်းအကျဉ်းလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေးခဲ့ဦး... ငါအဲဒါတွေကို မက်လည်း မက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယူဖြစ်ဖို့ လည်း မသေချာဘူး၊ အေး...အခုတော့ သူမပေးချင်တာကို ငါအားလုံး ရအောင်ယူလိုက်ပြီ၊ မင်းယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ မင်းတစ်ဘဝလုံး မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ဘယ်တော့မှ မနေစေရဘူး... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ အဲဒါမင်းအဖေ မင်းအပေါ် ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာမို့လို့ ပါ..."

ဒေါ်နှင်းမာယာပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို တစ်လုံးချင်း ပီပြင်စွာ ပြန်ကြားယောင်လာရင်း သူဖေဖေနဲ့ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည် ။

ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ အေးချမ်းမှု ၊

အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော် ရအောင်လုပ်ရမယ် ဒေါ်နှင်းမာယာ... ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်လွှဲချနေနေ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မက်မောလို့ လုပ်ခဲ့တာ အသိသာကြီးပဲ... ဖေဖေ ခင်ဗျားကို အသက်အသေခံ ချစ်သွားတာကျတော့ ခင်ဗျားအပြစ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားသလား... ဖေဖေက ခင်ဗျား ယုတ်မာမှုတွေကြောင့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျွန်တော့်ကို စကား ပြောမသွားဘူး... အဲဒါ ခင်ဗျားသိရဲ့ လား...

သူ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်မိပြန်
သည် ။ အပြင်မှာ မိုးအုံ့နေသည် ။ မိုးနံ့ပါသော လေညင်းက သူ့ဒေါသကို
ညင်သာစွာ တိုးဝှေ့ကျီစယ်လျက်၊

အခန်း(၇)

မိုးက 'ဝုန်း'ခနဲ 'ဒိုင်း'ခနဲ အသံများ ဖြင့် အားကောင်းနေသလောက် စံမြန်း အသားလေးတွေ တုန်အောင် ကြောက်နေမိသည်။ ။ ခြံစောင့်နားဖို့ လုပ်ထားသည့် တဲလေးပတ်ပတ်လည် အုတ်နဲ့ သံဆန်ခါတွေနှင့် ဆောက်ထားသော်လည်း အမိုးကျတော့ အုတ်ကြွပ်မခံဘဲ သွပ်တစ်ထပ်ပဲ မိုးထားသဖြင့် မိုးပေါက်တွေ ကျသံက နားအူမတတ် ကျယ်လောင်နေ၏။ မိုးနဲ့ လေကြောင့် ပွင့်သွားတော့ မလိုလို တချပ်ချပ် မြည်နေသည့် တံခါးက အပြင်က မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင် တံခါးကို မရမက ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေသယောင် ထင်မိသည်။ ။

တဲလေးထဲမှာ လူတစ်ယောက် လှဲအိပ်လို့ ရတဲ့ အထိ ကျယ်သည့် ကွပ်ပျစ်လေးရှိ၏။ သို့သော် သံဆန်ခါကွက်တွေက ရေတွေ ပက်နေသဖြင့် စံမြန်း ထိုကွပ်ပျစ်လေးပေါ် တက်လို့ မရဘဲ အောက်ထဲ ဝင်နေရသည်။ ။ မိုးသည်းသည်း ညသန်းခေါင်မှာ စံမြန်း အားကိုးစရာဆိုလို့ ခွေးရုပ်လေးပဲ ရှိသည်။ ။ အရုပ်လေးကို ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားမိပြီး တအင့်အင့် ရှိုက်ငိုနေမိ၏။ ကိုယ့်မျက်ရည်ကို ကြောက်လို့ ကျတာလား ဝမ်းနည်းလို့ ကျတာလား စံမြန်းမသိပါ။ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ သေချာတာက လုံခြုံနွေးထွေးသည့် နေရာတစ်ခုကို စံမြန်း လိုချင်နေမိသည်။ ။ အဲဒီနေရာက မေမေ့ရင်ခွင် မဟုတ်တော့ပါ...။

ဒါဆို နင်ဒီမှာ ဘာလို့ ဆက်ရှိနေတာလဲစံမြန်း...။ နင့်ကို လုံးဝခေါင်း

ထဲမထည့်တဲ့ အမေကို မျှော်လင့်နေသေးတာလား...။ " မဟုတ်ဘူး လို့ တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းတွင် တွင် ခါမိရင်း ဟီးခနဲ ငိုချမိသည် ။ တစ်လောကလုံးမှာ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား...။ ငါဘယ်သူနဲ့ ဆက်နေရမှာ လဲ။ ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ... ၊

တွေးကြည့်လိုက်တော့ "ငါသေသင့်တယ် သေသွားမှ အေးမှာ လို့ အဖြေထွက်၏။ ဒီနေ့ည တစ်ညလုံး အအေးပတ်လိုက်လျှင် မနက်ဆို နေမကောင်းဖြစ်ပြီး သေသွားလိမ့်မည်။ စံမြန်း ကွပ်ပျစ်အောက်ကနေ အပြင်ကို အားတင်းပြီး ထွက်လိုက်၏။ တချုပ်ချုပ် မြည်နေသည့် တံခါးကို မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွှဲထားမိသေးသည် ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည် နှင့် မိုးရေပက်သည့် သံဆန်ခါကွက်နားထိ စွေခနဲ တိုးပစ်လိုက်၏။ ဖြန်းခနဲ မိုးရေတွေ ကိုယ်ပေါ်ကျ လာပြီး စံမြန်း တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်ကျင်ခဲသွား၏။

တံခါးပွင့်သွားရင် ဘာကြီးပေါ်လာမလဲဟု ကြံဖန် ကြောက်နေမိသလို မိုးရေတွေ ကိုယ်ပေါ် ကျလာခြင်းကိုလည်း ဝတ်ရုံဖားဖားနဲ့ သရဲကြီးစံမြန်းဆီ ပြေးဝင်လာသလို ထင်မိပြန်၏။

ဝုန်း

ရုတ်တရက် တံခါးကြီးဆောင့်ပွင့်သွား၏။

"အား

နဂိုကတည်းက ကြောက်နေသည့် အချိန်နှင့်မို့ စံမြန်း ကျူးအော်မိသည် ။ မျက်လုံးတွေကို အတင်း ဖိပိတ်ပစ်ရင်း ထပ်ကပ်လို့ မရတော့သည့် နံရံကိုအတင်းဖိကပ်နေမိပြန်သည် ။

"အော်မနေနဲ့ ...အသံပြန်နဲ့ ..."

မိုးသံလေသံကို ထွင်းဖောက်လာသော ခပ်ဆတ်ဆတ်
ငေါက်ငမ်းသံကြောင့် စံမြန်း လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည် ။
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာထက် ဘာမှ ပိုမမြ
င်ရပေ။ ဘယ်သူရယ် ဘယ်ဝါရယ်မသိသော်လည်း စံမြန်း ချက်ချင်း
လုံခြုံနွေးထွေး သွားသလို ခံစားရ၏။

ဂျိမ်း... ၊ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့် အသံနှင့်တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သွား၍
စံမြန်း သူပြောတာကို မကြားလိုက်။ သို့သော် လျှပ်စီးလက်သွားသည့် အ
လင်းကြောင့် နေ့ခင်းက စံမြန်းက စိုက်ကြည့်နေသည့် လူမှန်းတော့ သိ
လိုက်၏။ သူလှည့်ထွက်သွားသည် နှင့် စံမြန်းကွပ်ပျစ်ပေါ်က လျှောခနဲ
ဆင်းပြီး ပြေးလိုက်သွားမိ၏။ အပြင်ရောက်သည် နှင့် ခွေးရုပ်လေးရော
စံမြန်းပါ ကြွက်စုတ်ဖြစ်သွားကြ၏။ မိုးရေတွေကြားထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်ကို မ
ရမကမြင်အောင် ကြည့်ပြီး မိအောင်မနည်း ပြေးလိုက်နေရသည် ။

ညတစ်ည

အညှာအတာကင်းမဲ့မိုးရေထဲမှာ
အငြိုးကြီးကြီးကြေကွဲနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့
ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ ကောင်မလေး
ရင်ခုန်သံတွေမတူညီပေမဲ့
အချစ်ကို တူညီစွာ ငတ်မွတ်နေခဲ့လေသည် ...

အခန်း(၈)

တိုက်ထဲရောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး စိုရွဲပြီး ရေတွေ တတောက် တောက် ကျနေသည်။ သူ့ရေစိုလျက်ကြီးနဲ့ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေမိတာလဲ သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်တော့ပေ။ ညနေကတည်းက ဒီကောင်မလေး အဲဒီနေရာမှာ ဝင်ပုန်းနေတာ သူမြင်သည်။ မြင်လိုက်တုန်းကတော့ "ဒီကလေးမလေး ဒေါ်နှင်းမာယာနဲ့ တကယ် အဆက်အသွယ် မရှိဘူးလား။ သူ့ကို လိုက်ပို့တဲ့ လူရော မရှိဘူးလား" ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဒေါ်နှင်းမာယာရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင် လာပြီး သူ့ဥပေက္ခာထားလိုက်သည်။ မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချလာတော့ စိတ်က ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့ပေ။ ထားလိုက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေရင်းက အိမ်ပေါ်ထိ တကူးတက သွားခေါ်လာခဲ့မိလေသည်။

မင်းဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ အရှိန်...။ မင်းကို ဆင်းရဲ စုတ်ပြတ်ပြီး လမ်းပေါ် ရောက်စေချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ဒေါ်နှင်းမာယာရဲ့ သမီးကိုမှ မင်း ခေါ်လာခဲ့တာ ၊

သူ့ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ ကိုယ် မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတုန်း စံမြန်းက အိမ်ပေါက်ဝမှာ ပဲ တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေ၏။ ရှေ့ဆက်လာဖို့ ရာ ကိုယ့်ကို ဝင်ခဲ့လို့ မပြောတဲ့ အပြင် သူကပါရေစိုကြီးနဲ့ ဒီတိုင်း ထိုင်နေသည် မို့ စံမြန်း ဆက်ဝင်မလာရဲတော့ပေ။ ချမ်းလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ

သည့်ကြားက စံမြန်းသူ့ကိုပဲ မျက်တောင်မခတ်တမ်း အကဲခတ်နေမိ၏။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ..."

"ရှင်..."

ရုတ်တရက်ကြီး ထမေးလိုက်သည် မို့ စံမြန်းလန့်သွား၏။

"ဟို စံမြန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ..."

စံမြန်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပဲ ပြန်ပြောလိုက်ရသည် ။ အသံတွေက လည်း တုန်ခိုက်ပြီး ပီတောင် မပီချင်တော့။ တကယ်တော့ စံမြန်းအရမ်း ချမ်းနေတာကို ပြောချင်သည် ။ အင်္ကျီလဲချင်တာကိုလည်း သိစေချင်သည် ။ ဘာမှ ထုတ်မပြောဖြစ်တာက စံမြန်း အခွင့်အရေး မယူသင့်ဘူးထင်လို့ ပါ။ အိမ်ထဲထိ စံမြန်းကို ခေါ်လာခဲ့တာကိုပဲ စံမြန်း ကျေးဇူးအရမ်း တင်ပါသည် ။ သူ့စံမြန်းကို ဘယ်လောက် မုန်းနေမလဲဆိုတာ စံမြန်းခန့်မှန်းမိ၏။ စံမြန်းမေမေကြောင့် သူ့အဖေ သေဆုံးခဲ့ရသလို စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ။

ဘုန်းရှိန်ဝါဆိုသည့် နာမည်တစ်ခုနှင့် သူ့အကြောင်း နေ့ခင်းက ဟိုတစ်ယောက်ပြောသွားသမျှ အားလုံးကို စံမြန်းမှတ်မိနေသည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းတောင် စံမြန်းကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေရင် သူဆို ဘယ်လိုနေမလဲ...၊ သူရေစိုလျက်ကြီးနဲ့ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငိုနေတာတွေ သည် နှင့် စံမြန်းကို ခေါ်လာခဲ့မိတဲ့ အတွက် နောင်တရနေတာများ လားလို့ တွေးမိသည် ။ တကယ်လို့ ပြန်ထွက်သွားလို့ ပြောလာရင် ထွက်သွားဖို့ အတွက်ပင် စံမြန်းခြေလှမ်း ပြင်ထားမိ၏။

အက်ကွဲနေသည့် အသံရှုတတလေးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည့် စံမြန်းကြောင့် အရှိန်စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်

ကွယ်သွားသည် ။ တမင်ထိန်းလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ပြောလို့ ကိုမထွက် တော့ခြင်းပါ။ သူမလေး ဒီတိုင်း အအေးပတ်ပြီး သေသွားလျှင် ဒေါ်နှင်း မာယာကို သူကလဲ့စားချေပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါဆို ဒေါ်နှင်းမာယာ လည်း အကြီးအကျယ် ခံစား သွားရလိမ့်မည် ဟု ဝမ်းသာအားရ တွေးဖြ စ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ လှေကားအောက်က စတိုခန်းလေးဆီ ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် လျှောက်သွားမိသည် ။ သော့ခတ်ထားသည့် တံခါး ကို ကိုယ်နဲ့ တိုက်ဖွင့်ရင်း... ၊

"ဒီထဲမှာ ငါငယ်ငယ်က ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီတွေရှိတယ်..... ဗီရိုသေးသေး လေးထဲမှာ ယူဝတ်လိုက်..."

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာမိရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဖျောင်းဖျနေမိသည် ။ ထားလိုက်တော့...။ ဒေါ်နှင်းမာယာကို ကလဲ့စားချေဖို့ တခြားနည်းလမ်း တွေရှိဦးမှာ ပါ... ၊

စိတ်နဲ့ လူနဲ့ မကပ်ဘဲ လျှောက်လာခဲ့တာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်၏။ ခုံတစ်လုံး ဆွဲထိုင်လိုက်သည့်တိုင် သူ့စိတ်တွေ လွန်ဆွဲနေဆဲဖြစ် သည် ။

သူထိုင်ရာမှ ထပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ဝီစကီပုလင်းတွေ ဆွဲထုတ်သ ည် ။ သူ့စိတ်တွေ ငြိမ်သွားစေချင်လို့ ပါ။ ဖန်ခွက်ထဲ ဝီစကီ တစ်ဝက်ခန့် ထည့်ပြီး ရေမရောဘဲ မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။ လည်ချောင်းထဲ ပူဆင်း သွားသည် ။

"အား "

တကယ်ပဲ စိတ်ငြိမ်သွားသလိုလိုပါပဲ။ သူဖန်ခွက်ကို ပြန်ချပြီး ထိုင်ခုံ ကျောမှီပေါ် ခေါင်းမော့မိထားမိ၏။

အရက်သောက်ထားတဲ့ လူမို့ အရှိန်ကိုဘယ်သူမှ မယုံကြတာ.....

အရက်ဆိုတာ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စေတယ်....၊

အရက်သောက်ပြီးတဲ့ လူက အပြစ်လုပ်ဖို့ နီးစပ်တယ်.....

ခေါင်းမော့လျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ ခေါင်းထဲရောက်လာ သည့် ဦးထွန်းမြင့် စကားများကြောင့် ဝီစကီပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး လှည့် ပတ်ကြည့်မိသည် ။ ။

သွားစမ်းကွာ ၊

သူပုလင်းကို နံရံဆီသို့ ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။ "ခွမ်း"ခနဲ ပုလင်းကွဲ သံ အဆုံးမှာ ထမင်းစားခန်း အဝမှာ ခေါင်းလေးပြုလာ၏။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ စံမြန်းခေါင်းလေး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ သူရူး နှမ်းစွာ ခေါင်းမော့ရယ်မိသည် ။

မင်းအမေကြောင့် ငါ့ ဖေဖေ သေရတာကွ... သိလား.. ၊

မိသားစုဝင်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့ အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် နာကျင်ခံစားရလဲ ခင်ဗျားသိကိုသိစေရမယ် ဒေါ်နှင်းမာယာ.. ခင်ဗျား ကျွန်တော်ခံစားရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြန်ခံစားစေ ရမယ်...ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ဘယ်တော့မှ မအေးချမ်းနိုင် တော့သလို ခင်ဗျား လည်း အမြဲပူလောင်နေစေရမယ် ။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်အသက်ရှင်တဲ့ အချိန်တိုင်းက ခင်ဗျားကို အလဲထိုးဖို့ ၊

